

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobců: a) E. B.**, bytem P. 5, U K. 304, **b) O. K.**, bytem P. 11, Č. 1487, **c) O. H.**, bytem Č. K., 549 41, **d) M. Ď.**, bytem B., Z. 15, všichni zastoupeni zmocněnkyní Bc. Alžbětou Davidkovou, bytem Vrchlabí, Bělopotocká 780, proti **žalovanému: 1) Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy** se sídlem Praha 4, Kongresová 2, **2) Policejní prezidium ČR** se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I . Žaloba proti žalovanému Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy se zamítá.**
- I I . Žaloba proti žalovanému Policejnímu prezidiu České republiky se odmítá.**
- I I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 30.8.2012, ve znění doplnění ze dne 5.9.2012, doručeného soudu dne 11.9.2012 a ve znění doplnění ze dne 2.10.2012, doručeného soudu dne 12.10.2012, domáhali určení, že zásah Policie ČR ve dnech 30.6. a 1.7.2012 při vzpomínkové akci při bývalém squatu Milada v Praze, který spočíval v neoprávněné výzvě žalobcům k opuštění objektu bez právního důvodu, v bezdůvodném, nepřiměřeném a nesprávném použití donucovacích prostředků, v bití, ve způsobení bezdůvodné újmy na zdraví, v bezdůvodném ničení věcí žalobců, v ponižujícím zacházení, v neoprávněném omezení osobní svobody, v bránění identifikace policistů a v neoprávněném omezení práva na svobodu projevu byl vůči žalobcům nezákonný, eventuálně, aby soud určil, že zásah Policie ČR ve dnech 30.6 a 1.7.2012 při vzpomínkové akci při bývalém squatu Milada v Praze vůči žalobcům byl vůči žalobcům nezákonný.

V doplnění žaloby ze dne 2.10.2012 tvrdili, že je eventuální petit jejich právem a má předejít jejich neúspěchu z ryze formalistických důvodů. Z důvodu právní jistoty navrhli, aby v případě, že některé z tvrzení navrhované v petitu nebude mít soud za prokázané, aby k němu nepřihlédl a vydal rozhodnutí s výrokem o zbytku, který za prokázaný mít bude.

S ohledem na to, že charakter správního soudnictví nepřipouští podávání různých typů žalob ve formě eventuálních či alternativních petitů (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 6Ans 1/2003), přičemž se nejednalo o eventuální petit tam, kde se žalobce domáhá primárně zákazu pokračování zásahu a po jeho ukončení určení, že byl nezákonný (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 60/2014), vyzval soud žalobce, aby žalobní petit upřesnili. V nově formulovaném konečném návrhu se žalobci domáhali určení nezákonnosti zásahu Policie ČR, spočívajícím mj. v neoprávněném omezení práva shromažďovacího. Protože pro takto nově formulovaný žalobní petit neposkytovaly dosavadní výsledky řízení podklady, jednalo by se o změnu části předmětu řízení (žalobci se nově dožadovali ochrany práva shromažďovacího) a nejednalo se přitom o změnu skutkového stavu ve smyslu rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 1Aps 3/2006, soud změnu žalobního petitu podle ust. § 95 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. nepřipustil a jednal o konečném návrhu žalobců tak, jak byl uplatněn v žalobě ze dne 30.8.2012 ve znění jejího doplnění v podání žalobců ze dne 2.10.2012.

Žalobci v podané žalobě uvedli:

V r. 2012 se stejně jako v minulých letech konalo připomenutí památky bývalého squatu Milada formou kulturně-sportovní akce, ale zároveň s politickým podtextem. Smyslem akce bylo upozornit nejen na to, že se s domem od jeho násilného vyklizení nic neděje, odpovědné osoby ho nechávají chátrat a dům je v horším stavu než před jeho vyklizením, ale též poukázat na společenský problém dostupnosti bydlení obzvláště v dnešní době krize, kdy na jedné straně je stále více lidí bez domova se všemi z toho vyplývajícími důsledky, na druhé straně existuje řada opuštěných domů, které majitelé úmyslně nechávají chátrat. Smyslem akce bylo využití práva účastníků na svobodu projevu, ale také výměna informací a názorů a účast na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek ve smyslu zákona o právu shromažďovacím.

Každý rok se proto ve výročí vyklizení squatu Milada konal v jeho blízkosti piknik a sportovní turnaj a policie tyto aktivity vždy monitorovala. V r. 2012 vzpomínkovou akci tvořil piknik se sportovním turnajem v nohejbalu a fotbalu, vaření jídla v rámci skupiny „food not bombs“, autorské čtení, hudební reprodukce. Vše začalo asi kolem 16. hodiny dne 30.6.2012. Policie opět akci monitorovala a asi každou půlhodinu přišla policejní hlídka.

Účastníci akce se pod vlivem nostalgie po dříve fungující obyvatelné vile – která fungovala nejen jako bydlení, ale též jako sociální centrum s mnoha kulturními a benefičními aktivitami a která byla svévolně bez jakéhokoli soudního rozhodnutí násilně vyklizena a poničena za účasti a podpory policie – během akce spontánně rozhodli, že se přemístí do vily. Asi kolem 21. až 22. hodiny se přemístili i s hudební technikou a svými věcmi do vily.

Uvnitř bylo asi 30 lidí a následující hudební technika – kytarové kombo, aktivní reproduktor, notebook a externí harddisk, dvě kytary, mikrofonní preamb, 23 ks vinylových desek, 3 mikrofony, buben, gramofony, mixážní pult. Uvnitř byl také generátor a kanystr s benzinem, který byl použit do generátoru a v době následného policejního zásahu již byl prázdný. Jakmile účastníci nanosili věci dovnitř, uzavřeli dveře přes balkon, kterými se dostali dovnitř.

Poté, co účastníci akce vnikli do objektu, policie se začala shromažďovat na

parkovišti. Část účastníků akce, asi 10-15 lidí, zůstalo venku, bubnovali a komunikovali s policisty a následně předávali informace lidem uvnitř domu. Asi po 23. hodině se tak lidé zevnitř domu telefonicky dozvěděli, že policisté chtějí s někým z domu mluvit.

Lidé uvnitř domu byli ochotni komunikovat a vyslali zástupce na balkon – O. M., B. Š. a dalších pár lidí. Požadavek policistů zněl, že osoby uvnitř domu mají opustit objekt s tím, že bude provedena kontrola totožnosti těchto osob, ale pak budou moci jít domů. Dále měli policisté požadavek, aby byla budova vyklizena do půlnoci. Účastníci akce, kteří komunikovali s policií, se šli poradit dolů s ostatními. Kvůli velkému počtu osob neprobíhala komunikace snadno, nicméně účastníci akce se přesto domluvili, že policii sdělí, že objekt opustí až za svítání, a to i kvůli své bezpečnosti a ochraně svých věcí, neboť vyklizení za světla umožní bezpečné opuštění objektu. V budově totiž bylo málo světla, které bylo navíc závislé na generátoru a po jeho vypnutí by nebylo možné vyklizení bezpečně provést.

Následovalo druhé vyjednávání s policií v asi 23.45 hod., kdy výše uvedené stanovisko skupiny bylo policii sděleno. Přítomni byli například O. M., B. Š., A.D. a řada dalších lidí. Stanovisko policie bylo, že „s policií se nediskutuje“ a „nevyjednávám“ a že o půlnoci bude zahájen policejní zákrok s tím, že pokud účastníci akce neodstoupí ze svého stanoviska, bude objekt vyklizen násilně.

Následovala asi čtvrt hodina, kdy nebylo možné se mezi účastníky rychle dohodnout na postupu, byl to velmi krátký čas, panoval chaos, bylo přítomno příliš mnoho lidí na to, aby se dalo diskutovat a aby každý vyjádřil svůj názor a aby se vyměnily informace. Navíc bylo potřeba reagovat rychle, neboť chyběla jen čtvrt hodina do avizovaného policejního zásahu a nebylo vyloučeno, že policie mezitím zahájí svůj zásah.

U přítomných převážil postoj, že kdyby odešli, nenaplnil by se protestní a kulturně-politický smysl akce. Navíc účastníci neplánovali v objektu zůstat a trvale jej obsadit, ale ráno při svítání chtěli odejít, což bylo policistům sděleno a ti to věděli.

Ještě před zásahem policie však asi 5 lidí opustilo objekt, z nich dva byli chyceni policií a navzdory předchozím slibům policie a navzdory tomu, že uposlechli výzvu policie k opuštění objektu, byli policií zadrženi pro údajné podezření z přestupku neuposlechnutí výzvy. Zbytek lidí, který v objektu zůstal, tak neměl důvod důvěřovat policii a jejím slibům a naopak měl z policie důvodné obavy, a to i po předchozích zkušenostech s policií a policejním násilím.

Když účastníci akce odmítli dobrovolně opustit objekt, začali policisté vytloukat a bourat zazděné vstupní dveře, které byly zazděny po vyklizení budovy před třemi lety. Všichni účastníci se proto přesunuli do 1. patra a rovněž své věci sem přesunuli. Někteří účastníci začali stavět barikádu mezi přízemím a mezipatrem pomocí dřevěných desek a starého nábytku.

Policie se probourala dveřmi a nad domem začal létat vrtulník. Policisté začali beranidlem rozbíjet barikádu a následně přistoupili k použití motorové pily a k jejímu prořezávání. Účastníci akce postupně barikádu doplňovali. Když se ale vytvořila v barikádě mezera, policisté jí prohodili výbušku. Mělo se jednat o výbušku typu P 1, která se běžně používá k rozeznání davu na demonstracích a v otevřeném prostoru. Zde byla nicméně použita v uzavřeném prostoru, kde lidé neměli kam prchat. Její použití vyvolal hluk, jiskry a kouř.

Dále tvrdí, že lidé uvnitř dostali ještě větší strach, bylo zřejmé, že policisté se nezastaví před ničím a využijí jakýchkoli i zjevně nepřiměřených prostředků bez ohledu na ochranu zdraví zúčastněných lidí, jako se tak ostatně stalo již v minulosti. Je třeba si uvědomit, že zásah policie, vybourání vstupních dveří, použití beranidla a motorové pily – to vše budilo v přítomných velkou hrůzu a obavy z toho, co bude následovat. Bylo totiž

evidentní, že zde jde o další z nepřiměřených zásahů policie vůči subkultuře podporující squatting, při kterých je ze strany policie pravidelně používáno zcela nepřiměřené a bezdůvodné násilí, a to i s velmi vážnými následky.

Osoby uvnitř měly zároveň kvůli použití výbušek a vzniklého kouře obavy, že může uvnitř propuknout požár, hlavně s ohledem na to, že barikáda byla postavena ze suchého dřevěného materiálu a vevnitř se nacházel také generátor s benzínem a prázdný kanystr od benzínu. Proto preventivně někdo z přítomných použil hasicí přístroj a postříkal s ním barikádu. Hasicí přístroj však měl na přítomné podobný účinek jako slzný sprej a v prostoru se nedalo dýchat. Přítomní se začali dusit a byli přesvědčeni, že policie vůči nim použila slzný sprej, patrně se však skutečně jednalo o výpary z hasicího přístroje. Podobný účinek mělo použití hasicího přístroje nejspíše i na druhé straně barikády, kde byl též nedýchatelný vzduch, což byl nejspíše důvod, proč policie následně vzdala snahu se zde probourat.

Nějakou dobu byl klid, ale pak policisté do budovy pronikli dlouhým žebříkem oknem v 1. patře. Do budovy vtrhlo asi 15 až 30 policistů, začali rvát – policie, lehnout na zem, ruce za hlavu, natáhnout nohy, čelem k zemi apod. Zároveň, aniž by kdokoliv kladl odpor, policisté začali okamžitě bít obuškem lidi, kteří stáli poblíž. Ostatní nekladli odpor a okamžitě si lehli na zem, jen několik lidí, kteří nebyli v dosahu policie a slyšeli řev bitých lidí, uteklo nahoru na půdu a na střechu. Kdokoliv něco řekl nebo se pohnul, dostal od policistů ránu obuškem. Byla tam též cizinka ze Švýcarska, která hned nerozuměla, že si má lehnout a tu začali rovnou bez vysvětlení brutálně bít obuškem se slovy „lehni si ty pičo“.

Zatímco účastníci akce leželi na zemi, z vedlejší místnosti se ozývaly zvuky likvidace aparatury.

Zároveň, když policisté vnikli dovnitř, tak mezi lidi hodili výbušku - jedna z přítomných dívek ji zachytila náhodně do rukou a hned ji obezřetně odhodila pryč, takže jen díky náhodě jí nevznikla závažná újma na zdraví.

Policisté varovali, že jakýkoliv pohyb budou brát jako útok. Policisté lidem nadávali slovy jako zmrdi, mrdky, fetáci, svině, hovada. Policisté evidentně byli překvapeni, že nikdo nekladl odpor, což komentovali slovy typu „ted' mlčej hrdinové, podívejte se na ně na zmrdy“. Skutečnost, že nikdo nekladl odpor, však policistům nezabránila v tom, aby použili bezdůvodně vůči lidem donucovací prostředky. Následně začali účastníky akce postupně odvádět a cestou k východu vytvořili tzv. bicí uličku, kde účastníci akci byli brutálním způsobem bití, a to kopáním, pěstmi, teleskopickými obuškami. Účastníci akce museli mít hlavy dolů, jediným smyslem bylo to, aby nemohli následně identifikovat konkrétní policisty. Řada lidí měla v důsledku zásahu policie lehká zranění, ale někteří z účastníků krváceli a museli na ošetření do nemocnice.

Byly asi 2 hodiny ráno, když byli účastníci akce vyvedeni ven z objektu. Venku proběhla kontrola totožnosti účastníků, osobní prohlídka a šacování a číslování napsáním čísla fixou na ruku. Nikoho ze zadržených nenechali policisté ošetřit okamžitě po vytažení z budovy, až následně bylo několik zraněných odvezeno do nemocnice. Ze strany policie i nadále probíhaly slovní i fyzické insultace a hrozby. Účastníci museli stát opření o policejní anton a následně byli postupně umísťováni do antonu, kde někteří museli dlouho čekat. Nebylo jim umožněno i přes žádosti jít na záchod, proto se jeden z účastníků musel vymočit ven z auta, což policisty rozčílilo, v autě zhasli, naběhli tam a začali bít lidi obuškem. Následně byli rozvezeni po dvojicích nebo po trojicích do pražských služeben, kromě těch, kteří byli převezeni do nemocnice.

Na služebnách byla v řadě případů porušována práva osob omezených na svobodě – nebyla jim poskytnuta voda k pití s vysvětlením, že to není zahrnuto v seznamu ve vnitřním předpisu, některým lidem byly sebrány teplé svršky a obuv a byli ponecháni v zimě bez

poskytnutí příkrývky, byli vystaveni agresivnímu jednání a urážkám ze strany policistů, byli vystaveni bezdůvodným ponižujícím prohlídkám nazí a s dřepy, byli bez zákonného důvodu připoutáni, poučení o právech osob omezených na svobodě jim bylo dáno k podpisu až při propuštění ráno, byla jim odcizena část jejich osobních věcí a dokladů.

Ne všichni účastníci akce ovšem byli vyvedeni policií z objektu – část z nich stačila utéct na střechu objektu a tak sebe ochránit před násilím ze strany policie. Lidé, co se dostali na střechu, pak ze střechy volali na své zadržené přátele dole a ptali se, proč tam jsou sanitky. Někteří zadržení na ně křičeli, že došlo ke zmlácení některých zadržených lidí, jejichž stav vyžaduje převoz do nemocnice. Lidé na střeše pak na základě těchto informací odmítli slézt dolů.

K jim způsobené újmě žalobci tvrdili:

O. K. během zásahu policistů ani následně nekladl odpor, přesto byl napaden jedním z policistů, který ho převážel na stanici, přičemž se na něj nesměl podívat – za podívání dostal ránu, aby policisté nebyli identifikovatelní. Neustále byl slovně („teď už nejsi hrdina ty fetko vysmažená“ apod.) i fyzicky napadán – byl bit teleskopem do ledvin, přes záda, přes ruce. Na služebně Zenklova mu nebyla podána voda s tím, že to není na seznamu práv osoby omezené na osobní svobodě. Jeho zranění jsou doložena lékařskou zprávou. Byla mu způsobena škoda na majetku – poškozeny, resp. zničeny: mikrofonní preamb, dva mikrofony, kabely, kniha Tichá dohoda – v celkové výši asi 5.000 Kč.

E. B. přišla k objektu kolem 22. hodiny, kdy už ostatní byli uvnitř. Když přelézala zídku k objektu, přítomný policista ji dostihl a strhl jí z ruky mikinu a hodil ji do křoví s tím, ať si pro ni přijde. Není přitom zřejmé, jaké ustanovení jakého předpisu umožňuje policistovi vytrhávat lidem jejich věci z ruky a odhazovat je. Zárokem policie, konkrétně použitím výbušky, byla zraněná na noze, k čemuž má lékařskou zprávu i fotografickou dokumentaci a je pravděpodobné, že následky jsou trvalé. V době, kdy policie vnikla do domu, E. B. s dalšími lidmi utekla nahoru na střechu - ze strachu, že je policisté nepřiměřeně zbíjí, což bylo důvodné, jak se u dalších účastníků akce stalo. Policisté úmyslně rozlámali a zničili tak LP desky v jejím vlastnictví v hodnotě asi 10.000 Kč. Na střeše strávila asi 20 hodin, následně když velitel ji a další osoby na střeše ujistil, že nebudou zadrženi, nebudou zbiti a budou moci jít domů, pak střechu opustila. Přestože následně nekladla odpor, byla hned s rukama za zády spoutána, několik policistů ji táhlo k autu, hodili ji přes auto, tahali ji při tom za vlasy, rozkopávali jí nohy. Během převozu na služebnu jí policisté nadávali, že je špinavá a smrdí. Na služebně byla spoutána po dobu asi jedné hodiny. Vzhledem k tomu, že poučení o jejích právech jí bylo dáno k podpisu až při propuštění, odmítla to podepsat.

O. H. utrpěl po zásahu policie zranění, která vyžadovala lékařskou pomoc. Byl napaden policistou, který mu dal ránu teleskopickým obuškem do hlavy, což mu způsobilo zranění, které muselo být v nemocnici zašíváno. Policie uvnitř objektu po něm opakovaně vyžadovala, aby si dal ruce za hlavu, což pro něj bylo technicky nemožné vzhledem k tomu, že mu jeden z policistů stál na hlavě a na ruce. Za toto neuposlechnutí byl fyzicky napadán. Cestou z objektu byl opět bit. Měl naražené žebro, které ho bolelo ještě měsíc poté a další drobná zranění. Ve vile Milada měl batoh, který mu byl později navrácen, chyběl v něm ovšem občanský průkaz, rodný list a kartička pojištěnce. Dále mu byla zničena sluchátka značky Skullcandy a nedostal zpět svůj notebook Dell.

M. Ď. vznikla škoda poškozením jeho kytary a kytarového komba, které poškodili úmyslně policisté.

K tomu žalobci navrhli provést důkazy výsledky všech přítomných svědků včetně zdravotníků a hasičů, jejichž všechny osobní údaje zatím žalobci nemají (identifikační údaje některých z nich budou doplněny), lékařskými zprávami (budou doplněny), fotografie

poškozených věcí a zranění (budou doplněny), doklady o škodě na majetku (budou doplněny), výsledky žalobců, článkem HN od novináře Š. (v příloze).

Dále žalobci poukázali na znění ust. §§ 2, 11, 53 a 24 zákona o policii.

Podle názoru žalobců evidentně došlo k porušení výše uvedených povinností policistů, kteří hrubým způsobem zneužili svoje mocenské postavení ke zbytečné demonstraci síly vůči žalobcům a ohrozili i zasáhli jejich právo na zdraví a jejich lidskou důstojnost.

Policisté na místě nevykonávali žádnou ze svých pravomocí svěřenou jim zákonem – nešlo ani o ochranu bezpečnosti osob, majetku ani veřejného pořádku, ani o předcházení trestné činnosti, ani jiné úkoly policie:

1. Bezpečnost osob naopak policisté ohrozili a řadě lidí způsobili zranění.
2. O ochranu majetku jít nemohlo, neboť žalobci žádným způsobem cizí majetek neohrožovali a neničili. Dočasný krátkodobý vstup (a to zvláště z politických důvodů k vyjádření názoru a nesouhlasu se státní politikou) do opuštěného státem úmyslně zničeného objektu není ani trestným činem, ani přestupkem. Kromě toho, i kdyby se jednalo o soukromoprávní delikt, tak policisté neměli žádný právní titul k zásahu. Stejně tak, i kdyby se jednalo o protiprávní jednání, pak v hierarchii hodnot jednoznačně musí převážet ochrana bezpečnosti a zdraví lidí před ochranou majetku, zvláště v situaci, kdy majetek a jeho hodnota nijak nebyly ohroženy (na zničeném již nebylo co více zničit a ani z ničeho nevyplýval úmysl žalobců majetek ničit). Zde se případná - i když pouze hypotetická - ochrana majetku ze strany policie dostala do kolize se základními ústavně zaručenými právy žalobců na svobodu projevu k účasti na řešení veřejných záležitostí vyjádřením svých postojů, což policisté nijak nezohlednili. Závěrem je třeba k „ochraně majetku“ zdůraznit, že jedinou škodu na majetku způsobili sami policisté tím, že probourali zazděné vchodové dveře do objektu a způsobili tak škodu státu, v jehož vlastnictví objekt je.
3. Co se týče veřejného pořádku, tak žalobci žádným způsobem veřejný pořádek nenarušovali, naopak se nacházeli v uzavřeném objektu – mimo veřejné prostranství, kde jejich přítomností nemohlo docházet k ohrožování žádného veřejného zájmu.

Jediné údajně protiprávní jednání žalobců „vyrobili“ sami policisté – tedy neuposlechnutí jejich výzvy. Přičemž není zřejmé, na jakém právním základě takovou výzvu policisté učinili, ani to, zda všichni žalobci byli s výzvou seznámeni.

Policisté porušili zásadu přiměřenosti při svém zákroku. Když vnikli do budovy, nikdo z účastníků nekladl odpor, a pokud ano, tak pouze odpor pasivní (nelehl si okamžitě nebo dostatečně rychle na zem). Přičemž dle vnitřních předpisů policie nelze za přiměřené označit použití obušku při pasivním odporu. Tudíž zde nebylo rozhodně na místě aktivní použití donucovacího prostředku jako je obušek, a tím spíše ne k bití lidí v tzv. „bicí uličce“, kde si policisté předávají dané osoby mezi sebou a bijí je obuškem a kopou je - čemuž také odpovídal zdravotní stav osob po tomto zákroku. Takový postup odporuje čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jde zjevně o nelidské a ponižující zacházení. Takový postup není přijatelný v demokratickém a právním státě za žádných okolností.

Stejně tak odporuje čl. 3 zmíněné Úmluvy i praktika policistů, kdy číslovali zajištěné osoby lihovou fixou přímo na jejich tělo. I když pomineme možnou toxicitu tohoto prostředku, který není uzpůsoben pro tento účel, pak se jedná o nepřijatelnou praktiku zcela mimo zákon (policisté nejednali na základě a v mezích zákona, jak předpokládá v případě výkonu veřejné moci Ústava a Listina základních práv a svobod), která je ponižující a připomíná číslování lidí v koncentračním táboře, což dokresluje fakt, že zajištění byli následně i oslovováni svým číslem ze strany policistů.

Pochopitelně pak postup policistů též odporuje § 11 a § 53 zákona o policii. Policisté v žádném případě nedbali, aby žalobcům nevznikla bezdůvodná újma, naopak sami jim újmu úmyslně způsobili nepřiměřeným a bezdůvodným bitím a použitím donucovacích prostředků, ohrožením jejich zdraví (úmyslné vyhazování výbušky typu P1 do vnitřního prostoru, kde se nacházeli účastníci akce, přičemž policisté předpokládali, že se zde nacházejí hořlavé látky a snadno zápalné materiály a rovněž museli předpokládat možné zranění osob, přestože takový postup je v rozporu s návodem k použití tohoto donucovacího prostředku), úmyslným zničením jejich věcí aj.

V doplnění žaloby ze dne 5.9.2012 žalobci uvedli, že až po podání žaloby získali informace podstatné pro posouzení zákonnosti zásahu, které si vyžádala jiná osoba od vlastníka budovy bývalého squatu Milada, kterým je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Z těchto informací podle žalobců vyplývá, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy jako vlastník budovy od 1.1.2012 nedávalo žádné pokyny ohledně vily Milada policii a nespolupracovalo tedy s policií na monitorování či střežení vily. Pozemky v okolí vily byly pronajaty, ale předmětem nájmu nebyl vlastní objekt vily, pouze nájem pozemku. Na vlastní užívání objektu vily Milady nikdy nebyla žádná nájemní smlouva uzavřena.

Je tedy zřejmé, že vlastník budovy - Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy - nežádalo Policii ČR o spolupráci při monitorování a střežení vily Milady, neoznamovalo žádné protiprávní jednání v souvislosti s touto budovou, ani nedalo souhlas se zásahem policie v této budově. Policie tedy jednala svévolně a bez souhlasu vlastníka, přičemž naopak vlastníkovu budovu způsobila škodu, když zásahem zničila zazděné vstupní dveře, které policisté vybourali. Souhlas ministerstva se zásahem policie nemohl nahradit ani souhlas třetí osoby-např. nájemce, neboť ministerstvo budovu nikdy nepronajalo.

Žalobci žádali, aby soud jejich žalobě vyhověl.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný č. 1 Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též KŘP) předně k pasivní legitimaci žalovaných poukázal na ust. § 6 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o policii), podle kterého je žalovaný útvarem policie zřízeným tímto zákonem. Podle § 8 téhož zákona je rovněž samostatnou organizační složkou státu a v čele této organizační složky státu je krajský ředitel. Žalovaný č. 2 (dále též Policejní prezidium) sice ze zákona řídí činnost celé policie, ale v tomto konkrétním případě by vzhledem k výše uvedenému neměl být jedním z žalovaných, protože veškeré úkony na místě zákroku a po něm byly činěny silami a prostředky, které byly pouze součástí KŘP, které je tedy za provedení zákroku odpovědné. Další rozhodnutí v této věci ponechal žalovaný č. 1 na soudu.

Ve věci samé žalovaný č.1 nesouhlasil s žádným z bodů žaloby, ani s konečným návrhem žalobců.

K bodu II. žaloby (skutkový stav) uvedl, že si účastníci museli být vědomi, že vila je soukromým majetkem, a ač v nerekonstruovaném stavu a neobydlená, je ve vlastnictví konkrétního subjektu. Vila byla řádně zajištěna proti neoprávněnému vniknutí a veškeré okolnosti jejího předchozího „asistovaného vyklizení policií“ jsou veřejně známé. Toto je také zřejmé z videozáznamu, pořízeného při vyjednávání mezi squatterem a policií, kdy squatteré požadují po policii písemné doložení stanoviska vlastníka vily. Ke vniknutí do objektu musely osoby překonat její zabezpečení, kdy použily žebříky a následně vnikly do budovy okny ve

vyšších patrech, neboť přízemí a nižší patra byla zazděna a jinak řádně zabezpečena (bedněním) proti neoprávněnému vniknutí. Osobám bylo zcela zřejmé, že se vystavují nebezpečí postihu za své jednání, které od prvopočátku bylo jednáním protiprávním. Přesto se, jak uvádí žalobci, rozhodli spontánně a svobodně takto jednat v duchu svého přesvědčení, že jednají v zájmu zveřejnění svých myšlenek. Od tohoto okamžiku se osoby zcela vědomě dopouštěly protiprávního jednání, vnikly do zabezpečeného objektu s úmyslem v něm setrvat a na zákonné výzvy policie k opuštění vily nereagovaly.

K žalobci popsanému skutkovému stavu poté, kdy vnikli do objektu, žalovaný č. 1 poukázal na skutečnosti, které jej vedly k tvrzenému nezákonnému zásahu, a sice, že na základě informace, že se dne 30.6.2012 od 16:00 hodin, na Praze 8, ul. Pátkova, v areálu vysokoškolských kolejí, uskuteční „Vzpomínková akce FOOD NOT BOMBS-POSLEDNÍ PŘEDPRÁZDNINOVÉ ROZDÁVÁNÍ, k třetímu výročí vystěhování squatu MILADA“, bylo v uvedený den od 14:00 hodin zahájeno policejní opatření, kdy hlídky policie pravidelně kontrolovaly místo konání akce s výsledkem, že na místě se pohybuje do třiceti osob a není narušován veřejný pořádek. Ve 21:46 hodin bylo na tísňovou linku 158 oznámeno, že cca 30 osob nepovoleně vniká do vily, a to za pomoci žebříků. Na místo byly vyslány hlídky různých součástí KŘP Praha, včetně týmu vyjednávačů. Na místě se nacházel nájemce pozemků pod vilou a přilehlých pozemků s mandátem zastupovat majitele vily, kterým je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“), v záležitostech vily. Tento mandát je nájemci přiznán v čl. II. nájemní smlouvy, kde je uvedeno, že nájemce se zavazuje, že nebude budovy nacházejících se na pozemku (myšleno také vilu), žádným způsobem využívat a neumožní ani jejich využívání třetím osobám. Nájemce na místě na základě nájemní smlouvy požadoval narovnání protiprávního stavu, kdy do vily vnikly neoprávněně cizí osoby.

Žalovaný č. 1 nesouhlasil ani s tvrzením žalobců v jejich doplnění žaloby podáním ze dne 5.9.2012 a uvedl, že byl vztah obou subjektů, tedy nájemce pozemků a MŠMT, policii v době zásahu zřejmý. K tomu poukázal na platnou nájemní smlouvu s tím, že vlastník nemovitosti delegoval monitoring vily na nájemce právě pro případ, který nastal, tedy neoprávněné vniknutí do objektu. Toto potvrdil také přípisem ze dne 1.8.2012, který žalovaný spolu s nájemní smlouvou soudu předložil. Uvedené stanovisko lze ověřit u MŠMT. Dotčené osoby se neoprávněně pohybovaly jak ve vile, tak na pozemcích v jejím okolí. K průběhu událostí dále uvedl, že policií byl na místě zřízen štáb opatření, který se snažil situaci nekonfliktně vyřešit a přesvědčit squatterry k dobrovolnému opuštění vily.

K tvrzení žalobců, že „*U přítomných převážil postoj, že kdyby odešli (myšleno na žádost policie z vily), nenaplnil by se protestní a kulturně politický smysl akce.*“ konstatoval, že je to názor žalobců, kteří byli policií na místě vyzváni k opuštění vily, tedy jednoznačně potvrzují, že věděli, že na místě je policie, která je vyzývá jménem zákona k opuštění objektu, v němž neoprávněně setrvávají. Část osob dokonce výzev policie uposlechla, tedy tvrdit, že někdo neměl dostatek času se rozhodnout, je nepravdou.

Žalovaný č. 1 shrnul události tak, že mezi 22:00 - 24:00 hod. dne 30.6.2012 došlo ke zprostředkovanému kontaktu mezi policií a squatterry, bez výrazného posunu, který nezměnila ani následná komunikace mezi vyjednávači policie a squatterry. Policie měla od prvopočátku snahu věc vyřešit bez nutnosti zákroku. Agresivita osob, které obsadily vilu, se stupňovala, po služebních vozidlech policie házely různé předměty, na policisty vulgárně pokřikovaly. Přesto bylo přistoupeno ke komunikaci se zástupci squatterů s jednoznačným stanoviskem, že vila musí být opuštěna. Byly sděleny podmínky k ukončení hudební produkce ve vile a časové ultimátum k opuštění neoprávněně obsazeného objektu s výzvou a ujištěním, že pokud squatteři přistoupí na podmínky policie, bude provedena pouze kontrola totožnosti a osoby poté budou propuštěny. V opačném případě dojde ke služebnímu zákroku a k předvedení

všech osob z důvodu neuposlechnutí výzvy a k podání vysvětlení. Celkem byla dána dvě časová ultimáta, vždy přibližně s 60-ti minutovým prostorem pro sbalení osobních věcí, aparatury a opuštění objektu. Na každé ultimátum osoby jednající za squatterry přistoupily, ani jednou však dohodu a podmínky nesplnily. Vždy se jednalo pouze o trik, jak získat co nejvíce času k dokonalému zabarikádování přístupových cest a snaze o znemožnění, případně ztížení případného zákroku policie. Po neúspěšném jednání začal zákrok v 00:37 hodin dne 1.7.2012, kdy policisté vnikli do vily zazděným vchodem. O tomto byl informován nájemce, který v zastoupení vlastníka souhlasil. Vzhledem k tomu, že se squatterři zabarikádovali a barikády polili benzinem, přestože v žalobě uvádí, že benzin byl cítit pouze z elektrocentrály, byli na místo přivoláni hasiči Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy (dále též HZS) a vozy záchranné služby (dále též ZS). Po prolomení barikády, kterou zhotovily osoby s úmyslem zabránit policii v zákroku, došlo k zajištění přítomných osob, vyjma osob, které vyšplhaly na střechu vily.

Sami zasahující policisté popsali situaci na místě tak, že „po odstranění zdiva a vniknutí pomocí beranidla na schodiště, které bylo úmyslně zabarikádováno vnitřním vybavením objektu, byl umožněn přístup k 1. patru budovy, kde bylo schodiště kompletně zataraseno vodorovně ležícími dveřmi a z druhé strany opět zaházeno, zapřeno a zatíženo všemi možnými předměty. Po vytvoření malého prostoru v barikádě bylo přistoupeno k opětovným výzvám k okamžitému ukončení produkce, odstranění barikád a opuštění objektu. Reakcí squatterů bylo házení částí zdiva a betonu otvorem v barikádě. Ze strany osob ve vile pak byl z bezprostřední blízkosti proti policistům použit práškový hasicí přístroj, který na schodišti vytvořil nedýchatelné prostředí a došlo i ke zhoršení viditelnosti. Následně bylo k uvolnění prostoru v bezprostřední blízkosti barikády policisty použito zásahových výbušek, ale vzhledem ke špatným dýchacím podmínkám, nebylo tohoto efektu využito. Na policisty následně osoby začaly lít benzin. S ohledem na výše uvedené bylo zaveleno k opuštění schodiště a následně celého objektu. V zadním traktu budovy se následně hledaly další možnosti k bezpečnému překonání barikády a nástrah squatterů. Vzhledem k tomu, že tito dokázali během vyjednávání důsledně zajistit celé přízemí budovy, byl nakonec využit dlouhý výsuvný žebřík, zapůjčený jednotkou Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, díky němuž se podařilo vniknout do budovy nestřeženým oknem v 1. patře. Poté byl opět za využití zásahové výbušky proveden služební zákrok, při kterém byla zajištěna část osob, nacházejících se ve vile. Další části osob se podařilo utéct na střechu budovy.“

Podle žalovaného č. 1 je tak zřejmé, že probíhající zákrok policie byl problematický s ohledem na popsanou situaci, zejména aktivní obranu squatterů. Zajištěné osoby byly převezeny k provedení výslechů na různé útvary Obvodního ředitelství Policie Praha III., kde byly ztotožňovány a vyslechnuty. Čtyřem osobám bylo poskytnuto lékařské ošetření, jednalo se o ošetření tržných ran. Dále byl ošetřen policista J. K., který měl pohmožděnou ruku a R. H., který utrpěl zlomeninu palce levé ruky, kterou mu způsobila neznámá osoba ze strany squatterů, když rozebíral barikádu, kterou vystavěli, aby zabránili policii ve vstupu do vily. Vzhledem ke stavu střechy domu bylo upuštěno od zákroku proti osobám na střeše, byla zvolena vyčkávací taktika. V ranních hodinách se na místo začali scházet další příznivci squatterů, jejich počet se ustálil na 25 osobách. Během dopoledne se tato skupina snažila zprovoznit hudební systém, po informaci od policie, že na akademické půdě je hudební produkce zakázána, od zprovoznění ustoupili. Dále přes tyto příznivce probíhalo vyjednávání, ale požadavek, aby došlo k odjezdu policie, nebyl akceptovatelný. V 15:10 hodin skupina osob zprovoznila hudební systém na pozemku vedle vysokoškolských kolejí, ubytovaní na vysokoškolských kolejích si začali stěžovat. S ohledem na skutečnost, že osoby nereagovaly na výzvy k ukončení produkce, byl na místo vyžádán starosta Městské části Praha 8 Ing. J. J.,

který na základě informací z místa a z Magistrátu hl. m. Prahy, rozhodl, že akce je nezákonná a požádal policii o zákrok. Ten proběhl v 16:48 hodin, bez použití donucovacích prostředků, účastníci byli perlustrováni a po diskuzi o oprávněnosti zákroku, dobrovolně místo opustili. V 17:00 hodin velitel opatření vešel ve styk s 6 osobami, které byly stále na střeše. Po rozhovoru bylo přislíbeno, že pokud bude osobám umožněno jejich věci, které mají ve vile, naložit do jejich vozidla, všichni ji opustí. Na pokyn velitele opatření za spolupráce policistů bylo naloženo vozidlo, které přistavili squatterři, po naložení vozidla věcmi dům všechny osoby opustily. Veškeré události byly následně zaevidovány ve spisových materiálech, které jsou soudu předávány současně s vyjádřením k žalobě (ORIII-37706/PŘ-2012-001313-neuposlechnutí výzvy – (osoby, které odmítly opustit vilu na výzvu Policie), ORIII-37989/TČ-2012-001313-násilí proti úřední osobě (zranění zasahujících policistů), ORIII-37983/TČ-2012-001313-podezření z tr. činu neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo nebytového prostoru, kdy v průběhu šetření se z tohoto č.j. vyčlenil další přečin a to pod č.j.KRPA-16986/TČ-2013-001313, týkající se poškození cizí věci).

K tvrzené újmě žalobců ze spisového materiálu vyplynulo, že O. K.: na osobní svobodě omezen dne 1.7.2012 v 03:15 hodin u vily, eskortován na útvar Místní oddělení Kobylisy, propuštěn v 05:30 hodin téhož dne. E. B.: na osobní svobodě omezena dne 1.7.2012 v 19:01 hodin u vily, eskortována na útvar Místní oddělení Bohnice, předána v 19:25 hodin, propuštěna ve 20:20 hodin téhož dne. O. H.: na osobní svobodě omezen dne 1.7.2012 v 03:15 hodin u vily, eskortován na útvar Místní oddělení Kobylisy, propuštěn v 05:30 hodin téhož dne. M. Ď.: v žalobě je uvedeno, že poškozením jeho kytary a kytarového komba, které měli poškodit policisté, mu měla vzniknout škoda. Prověrkou spisů bylo zjištěno, že žalobce Ď. se spolu s O. K. dne 3.7.2013 kolem 14:15 hodin dostavili na útvar Místní oddělení Kobylisy, a ptali se na své věci. Žalobce Ď. se ptal na nůž. zn. Victorinox, kanystr a hliníkový žebřík, žalobce K. se dotazoval na hudební aparaturu. Oba byli poučeni, že si věci ve vile zajistili jejich přátelé, kteří se tak dohodli s vyjednavatelem policie. Ve 14:45 hodin se jmenovaní dostavili k vile, kde již byly nájemcem prováděny zabezpečovací práce. Nájemce jim sdělil, že v domě ani jeho okolí tyto věci nejsou. Více není žalovanému k této části žaloby nic známo.

Žalovaný č. 1 vyloučil jednání, které popisují žalobci, spočívající v napadání a nevhodných verbálních projevech policistů. Co se týká osobních věcí squatterů, ty byly po dohodě s nimi dne 1.7.2012 naloženy do vozidla, které si pro tento účel na místo nechali přistavit. O osobních věcech, které popisují žalobci, a které měly být zničeny, mu není nic známo. Odmítl nařčení z úmyslného ničení osobních věcí policií. Pokud měly být nějaké věci zničeny, potom zcela jistě ne úmyslnou činností policie, vůbec už ne záměrně. Ohledání celého objektu vily nebylo prováděno. Průběh zajištění všech osob je součástí předkládaného spisového materiálu (viz. úřední záznamy na číslech listu 89 - 94 v č. j. ORIII-37983/TČ-2012-001313), ze kterého je zřejmé, jaké osoby a pro jaké jednání byly omezeny na osobní svobodě a jaké donucovací prostředky byly použity. Poskytnutí stravy a vody se řídí interními předpisy policie, všichni zúčastnění policisté vylučují, že by odmítli osobám poskytnout vodu k pití, pokud by o ni požádaly. Policie na místě zakročila zcela v souladu s ustanovením § 2 a § 10 zákona o policii. Dojde-li k porušení či ohrožení vnitřního pořádku a bezpečnosti v oblasti, která spadá do působnosti úkolů policie, je policie vždy povinna přijmout adekvátní opatření k odstranění tohoto ohrožení či poruchy. Adekvátním opatřením je podle výše citovaného zákona jednak úkon, který zákon vymezuje jako jakýkoliv úkon, který spadá do pravomoci policie, tedy využití některého ze zákonných oprávnění, jednak přijetí jakéhokoliv jiného vhodného opatření (které není úkonem). V tomto případě v době opatření neznámý

počet osob neoprávněně obsadil cizí nemovitost, osoby neuposlechly výzev policistů k opuštění nemovitosti, policie zabránila v pokračování protiprávního jednání. Policie vždy koná s ohledem na ustanovení § 11 zákona č. 273/2008 Sb., o policii. Před provedením samotného zákroku byly vyčerpány veškeré možnosti sjednání pořádku v daném místě, nasazení sil a prostředků bylo zvoleno co nejvhodněji po analyzování situace, např. i o nasazení vrtulníku bylo rozhodnuto s ohledem na bezpečnost osob dopouštějících se protiprávního jednání. V době opatření bylo na místě podezření ze spáchání trestných činů neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru, poškození cizí věci podle ustanovení paragrafů 208 odst. 1 a § 228 odst. 1 trestního zákoníku, přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen zákon o přestupcích). Vyhodnocení situace a zvolená taktika policie byly na místě s ohledem na zkušenosti z podobných opatření v minulosti. Na místě bylo použito donucovacích prostředků podle ustanovení § 52 písm. a) a písm. l) zákona o policii. Donucovací prostředky byly použity proti 31 osobám, které se neoprávněně pohybovaly v prostorách vily, ke každému použití byl pořízen příslušný záznam o použití donucovacích prostředků, který byl vyhodnocen jako oprávněný.

Žalovaný č. 1 dále ke skutkovým tvrzením žalobců poukázal na doložené videozáznamy, ze kterých je zcela zřejmé, že policie využila všech dostupných možností, aby byl obnoven klid (probíhala hudební produkce) a pořádek a osoby dobrovolně opustily neoprávněně obsazený objekt. Sami žalobci uvádějí, že odmítli dobrovolně opustit obsazený objekt, o tom také svědčí videozáznam. Dále sami žalobci uvádějí, že aktivně bránili policii v zákroku, kdy doplňovali barikádu, kterou rozebírali zasahující policisté, nehledě na fakt, že jeden z policistů byl při této činnosti úmyslně zraněn, prošetřením se bohužel nepodařilo ustanovit konkrétního pachatele tohoto útoku.

Na následky neuposlechnutí výzev policie byli squatterři opakovaně upozorněni. Následně byli zajištěni z obavy, že ve svém jednání budou nadále pokračovat. Kontrolním orgánem policie KŘP, kterým je odbor vnitřní kontroly, bylo v roce 2012 na základě totožných informací, jež jsou uvedeny v žalobě, provedeno prošetření stížnosti, v rámci kterého byli dotazováni také pracovníci HZS a strážníci Městské policie Praha, kteří zasahovali u vily. Informace, které uvádějí žalobci ve své žalobě, se nepotvrdily. Na místě nedošlo k žádnému bití osob, osoby nebyly popisovány fixou, žalovaný č. 1 odmítl nařčení z jakýchkoli excesů policistů vůči zajištěným osobám.

Žalovaný č. 1 měl za jednoznačně prokázané, že zásah policie byl proveden oprávněně. Zkušeností z minulých let, kdy byla vila obsazena squatterry, měla policie mnoho. Údajný filosofický rozměr akce, její podtext, o kterém se může diskutovat, nechce hodnotit, neboť mu to nepřísluší.

Složky policie KŘP Praha dne 30.6.2012 a 1.7.2012 plnily své zákonné povinnosti. K jednání, které mělo vybočit z povinností policistů, jak je popisováno v žalobě, nedošlo. Veškeré zákroky byly vedeny v souladu se zákony, se zajištěnými osobami bylo nakládáno tak, jak určují zákony a vnitřní předpisy policie.

S ohledem na své vyjádření a obsah předkládaných spisových materiálů navrhl žalovaný č. 1, aby soud podanou žalobu zamítl v celém rozsahu.

Žalovaný č. 2 Policejní prezidium ve shodě se žalovaným KŘP ve vyjádření k žalobě uplatnil námitku nedostatku pasivní legitimace na své straně a tvrdil, že se žalovaného zásahu

dopustili policisté zařazení u žalovaného KŘP, které také disponuje úplným spisovým materiálem. Žádal, aby soud žalobu proti němu zamítl.

Soud přisvědčil argumentaci obou žalovaných ve věci pasivní legitimace a v souladu s ust. § 83 věta před středníkem s.ř.s. za žalovaného považoval KŘP, neboť tento žalovaný ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a § 82 s.ř.s. vystupoval jako správní orgán, který vykonával působnost ve veřejné správě a zásah provedl (obdobně rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7 Aps 1/2010). Žalobu proti žalovanému č. 2 Policejnímu prezidiu proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítl pro nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, a pro který nelze v řízení s tímto žalovaným pokračovat.

Při ústních jednáních, konaných ve dnech 19.3., 7.5. a 25.6.2014, účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Ve vyjádření k věci žalobce O.H. ke své újmě uvedl, že po zásahu policie utrpěl zranění, které vyžadovalo lékařskou pomoc. Byl napaden policistou, který mu dal ránu teleskopickým obuškem do hlavy, což mu způsobilo zranění, které muselo být v nemocnici zašíváno. Uvnitř objektu po něm policie vyžadovala, aby si dal ruce za hlavu, což pro něj bylo technicky nemožné, vzhledem k tomu, že jeden z policistů mu stál na hlavě a na ruce. Za toto neuposlechnutí byl fyzicky napadán, cestou z objektu byl opět bit. Měl naražené žebro, kterého bolelo ještě měsíc poté a další drobná zranění. Na místě mu nebylo poskytnuto ošetření, žádal o ně, policisté říkali, že nemá šanci, až pak díky O. C., který byl také zraněný, jej naložili do auta a odvezli do nemocnice, protože měl tržnou ránu na hlavě od teleskopického obušku. Podivil se nad vyjádřením policie, že byl zásah přiměřený.

Žalobkyně E. B. byla zákrokem policie, konkrétně použitím výbušky, zraněna na noze, k čemuž má lékařskou zprávu i fotografickou dokumentaci, pravděpodobně má následky trvalé. V době, kdy policie vnikla do domu, utekla s ostatními lidmi na střechu ze strachu, že je policisté nepřiměřeně zbíjí, což bylo důvodné, jak se u dalších účastníků akce stalo. Poté, kdy opustila střechu, nekladla odpor, přesto byla s rukama za zády spoutána. Byla sražena policistou na kovové zábradlí, policista jí šlápnul na nohu, zjistila až druhý den, že jí bolí palec, vyvedli ji ven, neví proč, musela jít nejdřív ven, a až poté se mohla vrátit do vily a odnést si věci. Několik policistů ji táhlo k autu, hodili ji přes něj, tahali přitom za vlasy, rozkopávali jí nohy, přitom šla v podstatě dobrovolně, v autě ji posadili dozadu a posunuli na ni sedačku tak, aby byla zaklíněna, prý z důvodu zabezpečení, aby seděla v klidu, měla spoutané ruce, během převozu na služebnu jí nadávali, že je špinavá a smrdí, tam byla spoutána po dobu asi jedné hodiny. Vzhledem k tomu, že poučení o jejích právech ji bylo dáno k podpisu až při propuštění, odmítla je podepsat. Lékařskou dokumentaci si pořídila asi tři dny poté na Karlově náměstí, měla od rozbušky na noze zranění, byl tam strup, evidentní spálenina, lékař to měl poznat, ale ani se nešel podívat. Z vyjádření policie nic není pravda, věci byly rozbity, nevěří, že by se tak stalo náhodou, její desky jsou sběratelská záležitost, má k nim vztah, byly v tašce, našla je druhý den rozlámané a poházené po celé místnosti, pár jich tam i chybělo, má je doma, může je přinést ukázat. Ty desky byly v tašce v průběhu akce, nestihla je ani použít, nebylo to možné, byly v tašce v místnosti, kde byla aparatura. V době zákroku byla na střeše, sestoupila až v sedm večer druhého dne. Věci odvážela společně s lidmi, co byli na střeše. Bylo jim to umožněno. Obecně k věcem dále uvedla, že byly všude poházené, blána reproduktoru byla propíchnuta, kytara měla zlomený krk, někdo ji musel vzít o koleno. Po zákroku chtěli odejít domů, bylo slíbeno, že budou jen identifikováni, těch 20 hodin na střeše bylo hodně vyčerpávající, stejně jako celý zákrok. Člověk se v podstatě bál o život, když slyšel, jakým způsobem se policie do vily dobývá. Zdůraznila, že se jednalo o

spontánní akci, přišla později, nevěděla, že do té vily lidi jdou, nikdo ve vile zůstat nechtěl, chtěli ji opustit za světla, aby to bylo přehledné, protože když přišli, byl tam hrozný nepořádek, vila se uklízela, dala se tam aparatura, bylo by náročné odtamtud odcházet přes první patro po žebříku. Neví, kde se vzal žebřík, to bylo asi spontánně, někdo musel bydlet poblíž, když přišla, byl už na místě, myslí, že to není nic složitějšího sehnat během pár minut žebřík, když se lidi rozhodnou, že někam chtějí jít. Vila nadále chátrá, je velká škoda, že domy chátrají a lidi nemají, kde bydlet. Nechtěli tam zůstat, chtěli tam být jen do rána tak, aby vilu mohli v klidu opustit, aby nikdo nebyl zraněn, aby se nic nestalo, bohužel byli pod nátlakem. Na střeše se celou dobu bála, zákrok byl nepřiměřený a zbytečný. Když slyšela beranidlem rozbírat zed', bála se, nevěděla co čekat, dávali tam nějaký nábytek, aby si zachránili život, nejsou hloupí, aby polívali barikádu benzínem, nechápe, proč pak policie použila rozbušky.

Žalobce M. D. ve vyjádření uvedl, že byl na střeše ze všech nejkratší dobu, protože byl unaven. Okolo 10 hodiny ranní (dne 1.7.2012) slezl na půdu, kde si lehl. Byl probuzen policií, dostal ránu na sluchovod se slovy „policii se vyká“, ze které mu pískalo v uchu ještě dva dny. Následně byl odvezen na služebnu v Kobylisích, bez vydání jakéhokoliv protokolu nebo důvodu, proč byl zadržen, jej zase propustili. Když dostal tu ránu, byl mu příslušníkem policie odcizen nůž Viktorinex Multitool, zařízení, které se dodnes nikde nenašlo. Takže kromě toho, že byl napaden, byl ještě okraden. Není si vědom zákona o vykání policii.

Žalobce O.K. ve vyjádření sdělil, že na místě ošetřen nebyl, až ve Vojenské nemocnici Na Petřínách na vlastní žádost, aby dokázal a zdokumentoval způsobená zranění. Žádal ošetřujícího lékaře o určení, zda jsou to zranění způsobená obuškami, což se stalo. K tomu předložil lékařskou zprávu. Má i fotodokumentaci. Jednalo se o pohmožděny od teleskopického obušku a použití donucovacích prostředků, od bicí uličky, od mlácení v antonu, kdy příslušníci zhasli, rozhodli se je znovu napadnout z nějakých vlastních pochybných důvodů. Dále má fotodokumentaci rozbité aparatury, včetně účtenek. Byla příslušníky ukradena nebo rozbita asi pro vlastní potřebu, když říkají, že se nic takového nestalo. Bude dobré vidět záběry, na kterých se třeba potvrdí, že byl po policistech lit benzín, Nechápe, proč policisté hází na barikádu politou benzinem zápalné rozbušky. Na záběrech by mohlo být i vidět ničení věcí, šlapání po lidech nebo by mohly dokázat opak. Jeho aparatura měla cenu asi 5 000 Kč, byla to sprostá krádež. Dohromady policie rozbila věci za 80 000 Kč. Není dobrý nápad šlapat po notebooku a šroubovákem rozbíjet reproduktory, které jsou v místnosti, kde nejsou žádní lidé. Rád by slyšel, proč to policie musí dělat. Dodal, že v rozporování policie nachází jednotný vzorec a tím je lež, skoro žádný z bodů, které policie zmiňuje, se nestal a celá obhajoba policie se týká přestupkového řízení, které s tím nemá nic společného. Zdali squatteři vnikli do vily protiprávně nebo ne, je víceméně irelevantní.

Ve vyjádření k věci žalovaný při ústních jednáních poukázal na to, že se jednalo o zákrok pod jednotným velením, rozhoduje při něm jeho velitel, je to součástí spisového materiálu. K benzínu poukázal na úřední záznam velitele stálé pořádkové jednotky (dále též SPJ), která zasahovala. Ve chvíli, kdy byl cítit benzín, kdy to bylo detekováno, byli tam hasiči, bylo od dalšího vyhazování výbušek otvorem v barikádě upuštěno, následně byly použity až v prvním patře po vniknutí družstva SPJ. Nikdo neměl zájem, aby byl ve vile někdo zraněn. Pokud žalobci tvrdí, že zásah byl nezákonný, tak žalovaný tvrdí, že zákonný byl. Zásahu byl přítomen nájemce.

V závěrečném návrhu žalobci uvedli, že z důkazů doložili vše, co mohli. Bohužel policie nedoložila všechnen kamerový materiál, který má. Poukázali na rozpory ve výpovědích

svědků, zasahujících policistů, které popsali v podání ze dne 21.5.2014. Podle jejich svědeckých výpovědí nikdo ze zadržených nekladl odpor. Došlo tam ke zraněním, která policie nebyla schopna vysvětlit, jediné vysvětlení od policie bylo, že si to asi lidé uvnitř objektu způsobili sami při útěku. Přitom všichni vyslýchání svědci policisté uvedli, že nikdo nikam neutíkal. Žádali, aby soud žalobě vyhověl.

V závěrečném návrhu žalovaný konstatoval, že soud má rozhodnout ve věci, která je pro část společnosti mediálně zajímavá. Již na začátku celé kauzy šlo o to, aby se do podvědomí co nejširší veřejnosti dostala informace o tom, že je tady skupina osob, která má jistý názor. Potřebuje vykřičet do světa, že dům je v jistém stavu, oni dokázali něco jiného, jeho majitele, stejně jako jiné, by bylo potřeba potrestat, že něco takového vůbec dopustili, když dům vlastně nepotřebují, proč jej tedy nedají k užívání někomu jinému. To jsou stručně řečeno myšlenky squattingu. Sám by je lépe nevysvětlil, zcela jistě by je vysvětlili žalobci a v tom si zřejmě nikdy neporozumí. Nicméně právě jejich názory, popsané v žalobě, v níž se sami nazvali subkulturou podporující squatting, byly příčinou všech událostí, ke kterým v předmětných dnech došlo. Dne 30.6.2012 se uskutečnila akce k výročí vyklizení squattu Milada, v jeho blízkosti se konal piknik a sportovní turnaj. Jak sami žalobci v žalobě uvedli, policie proti tomu nic neměla a monitorovala okolí, účastníci akce věděli, že je přítomna, a přesto se rozhodli v zájmu svých názorů do vily vstoupit. Ponechal bez povšimnutí, kde se piknik konal, na čí pozemky a s čím svolením žalobci vstoupili, zda by samotná akce na svém prvopočátku mohla ručit za klid a veřejný pořádek v okolí vysokoškolských kolejí. Zvláštním je, že se skupina 30 osob, monitorovaná hlídkami policie z obav před obsazením domu, přičemž tato skupina o obavách policie ví, rozhodne vstoupit do domu. K tomu zcela náhodou a bez přípravy někdo vytáhne, zřejmě z batohu, 4 m žebřík, který je potřeba k překonání řádně zabezpečeného vstupu domu. Od této chvíle se začíná odvíjet příběh, který je půl roku předmětem jednání. Zdůraznil, že na jeho začátku bylo protiprávní jednání, kterého si byli žalobci vědomi a přesto s rizikem postihu, s rizikem opatření policie, která se v místě pohybovala, se tohoto jednání svobodně dopustili. S cílem připomenout si něco, co si přece připomínali celý den. Co následovalo, přirovnal ke hře na kočku a na myš. Žalobci a jejich přátelé se náramně bavili vyjednáváním s policií, protože nic vtipnějšího přece není, klást si podmínky ve chvíli, kdy se dopouští protiprávního jednání. S ohledem na minulost velké části osazenstva vily a také žalobců je zřejmé, že moc dobře věděli, že policie bude nakonec nekompromisní a na opuštění objektu bude trvat, neboť tomu tak bylo v minulosti. Přesto pokračovali ve svém jednání. Ve chvíli, kdy došlo k zákroku policie, po marné snaze a využití všech dostupných možností, je tady žaloba, že hra vůbec neplatí, že policie hrála nefér a takto si to vlastně vůbec nepředstavovali. Zde je asi zásadní rozpor v názorech žalobců s tím, co si po policii žádá veřejnost a jak to s policií vidí žalobci. Pražská policie nemá problém diskutovat o různých otázkách, je ochotna participovat na stovkách kulturních a sportovních akcích. S řadou organizátorů je schopna dohodnout pravidla a svůj postup mnohdy přizpůsobí jejich požadavkům tak, aby byl účel akce naplněn a ohrožení veřejného pořádku bylo co nejnížší. Tady byl ale zákon porušen. Z doložených spisových materiálů, videozáznamů a fotodokumentace je zcela zřejmé, že policie ve dnech 30.6 a 1.7.2012, po oznámení protiprávního jednání, využila všech dostupných možností, aby byl obnoven klid a pořádek a osoby opustily neoprávněně obsazený objekt. Sami žalobci v žalobě uvedli, že objekt odmítli dobrovolně opustit a že po komunikaci s policií a výzvách k opuštění objektu „převážil postoj, že kdyby odešli, nenaplnil by se protestní a kulturně politický smysl akce“. Na základě svědeckých výpovědí svědků, které nechali předvolat sami žalobci a z nichž téměř všichni neoprávněně vnikli do vily Milada, považuje žalovaný za jednoznačně prokázané, že každý z žalobců věděl, že neoprávněně vnikl do objektu, že ke vniknutí neměl souhlas vlastníka a naopak je zřejmé, že všichni očekávali následný konflikt s policií a neudělali nic proti tomu,

aby ke konfliktu nedošlo, neboť právě konflikt s policií a následná medializace celé věci je to nejvhodnější, co se může po obsazení objektu stát, neboť takto jsou potom veřejně prezentovány názory žalobců široké veřejnosti. Žalobci potom po soudu žádají, aby určil, že zásah policie byl vůči žalobcům nezákonný, dále má soud určit, že zásah policie při bývalém squattu spočíval v neoprávněné výzvě k opuštění objektu bez právního důvodu. Policie ve svém vyjádření k žalobě písemně doložila, že o zásah byla žádána oprávněným zástupcem majitele, který k tomu měl jednoznačný mandát od vlastníka nemovitosti. Dokládá to kopie nájemné smlouvy a doložit to mohou oprávnění zástupci majitele, tedy Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Navrhoval soudu předvolat nájemce pozemku v okolí vily, soud tak neučinil, má tedy za to, že jednoznačně doložil fakta, která prokazují, že o zásah byla policie požádána. To vyplývá i z kontextu spisového materiálu, z úředních záznamů. Nájemce pozemku si dovolil nesouhlasit s jejich veřejným projevem, žalobci však nepovažovali za důležité akceptovat názor majitele, zastoupeného nájemcem a rozhodli se ve vile neoprávněně setrvat. V průběhu dokazování žalobci pokládali otázky svědkům z řad policistů, zda byli o zásah požádáni, zda se majitel nacházel na místě. Je tedy třeba opět připomenout, že ano. Zástupce majitele vily na místě byl a žádal policii o zjednání klidu, pořádku a vyklizení neoprávněně obsazené vily. Písemné materiály žalovaný soudu doložil. Na základě uvedených skutečností a předložení písemných důkazů má za prokázané, že zásah policie nemohl být nezákonný, nemohla být dána neoprávněná výzva, resp. výzvy, které měly být dány bez právního důvodu, neboť právní důvod jednoznačně byl. Pořízené videozáznamy hovoří o tom, že policie zvolila smířlivý přístup, byl povolán vyjednávač, komunikoval s osobami, které se dopouštěly protiprávního jednání, upozorňoval je na možnost užití donucovacích prostředků, upozornil, že proběhne zákrok, všichni ve vile o této skutečnosti museli vědět a také se na případný zákrok náležitě připravili tak, že znemožnili jednotkám policie do vily vstoupit a aktivně policii ve vstupu bránili všemi možnými prostředky. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že z vily byly na policisty házeny různé, dokonce zapálené předměty. Jen proto, že jsou pořádkové jednotky k těmto zákrokům vycvičené a bohužel dnes již také zvyklé na takové jednání, to nebylo před soudem více rozebíráno. Proti zasahujícím policistům byl použit hasicí přístroj. Pokud žalobci tvrdí, že na barikádu z hořlavých předmětů stříkali preventivně, potom měli spíše nepoužívat elektrocentrálu s benzínem. Je otázkou, jaký preventivní účinek může mít prášek na hořlavé předměty, které ještě nehoří. Policie řeší problémy aktivně, případ od případu a hlavně tehdy, pokud je problém ještě zvládnutelný. Na místo události se dostavovali další a další sympatizanti osazenstva vily, u kterých nebylo zřejmé, jak by postupovali, kdyby policie na místě nebyla. Zřejmě by se přidali k žalobcům, vnikli do objektu v počtu násobně vyšším, aby se připravili na střet s policií, protože to je prostě asi fajn si jen tak před létem zabojet s policií. Policie dostávala v minulosti mnohokrát sliby a mnohokrát tyto sliby nebyly dodrženy. Pokud by policie v tomto případě nekonala a neměla by konat ani v budoucnu, neví, kdo potom bude určovat hranice, co ještě je dům obsaditelný, kdykoliv a kýmkoliv a za jakýmkoliv účelem. Hranice jsou stanoveny již dnes a stanovil je zákon, který zmiňují žalobci v žalobě a ten je třeba dodržovat, citlivě vážit veškeré kroky, nepřekračovat pravomoci, neporušovat práva jiného. Smířlivý přístup policie je doložen, téměř 3 hodiny probíhala komunikace s osobami ve vile, přes veškerou snahu se je nepodařilo přesvědčit, aby vilu opustily. Pokud by policie nezasáhla, nikdo z přítomných ve vile nemohl zaručit, že vilu všichni opustí dobrovolně následující den. Takové záruky policie v minulosti dostávala a plněny nebyly. Bylo by třeba předvolat nájemníky okolních pozemků a studenty kolejí vysoké školy, kteří v minulosti, když byla vila obývána squatterry, žádali policii o pomoc. Bylo by třeba hovořit s poškozenými, o drobných krádežích v bezprostředním okolí, aby byl dokreslen stav, který vnímala nikoliv policie, ale veřejnost v době, kdy vila fungovala jako kulturní centrum, jak je squatterry obvykle uváděno. O razantní postup policii žádala také místní samospráva

zastoupená starostou městské části. Neustále se tady hovořilo o lití benzínu, jestli tam benzín na tom místě byl nebo nebyl, v množství svědeckých výpovědí zaznělo, že byl. Policie nicméně ustoupila od používání výbušek poté, co zjistila, že byl benzín detekován, a to jak čichem, tak vizuálně. Mluvil o tom jeden ze svědků.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

K samotnému posouzení nezákonnosti tvrzených zásahů soud předesílá, že věc posuzoval a důkazy prováděl ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. ve vztahu k jednotlivým žalobcům, kteří žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podali. Obecná tvrzení v žalobě posuzoval pouze z hlediska zjištění skutkového stavu věci.

Soud si byl vědom obtížnějšího postavení žalobců při dokazování jimi tvrzených důvodů nezákonnosti zásahu, neboť si z pochopitelných důvodů např. nemohli obstarat svůj videozáznam zákroku žalovaného uvnitř vily či na policejních služebnách. Umožnil jim proto navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení, přičemž tyto důkazy, pokud směřovaly k prokázání jejich újmy, také provedl. S přihlédnutím k ust. § 52 odst. 1 s.ř.s. soud k návrhu žalobců rozhodl o provedení důkazu svědeckými výpověďmi všech svědků squatterů účastníků akce (celkem 6 osob). K žalobci navrženým výsledkům svědků zasahujících policistů (celkem 25 osob) soud požádal žalovaného o specifikaci, který z těchto svědků zasahoval v době zákroku před objektem, v objektu či jinde (žádost soudu ze dne 10.4.2014). Na základě sdělení žalovaného (ze dne 28.4.2014) pak soud vybral svědky z řad policistů tak, aby byli pokud možno slyšeni velitelé a jednotliví policisté zakročující uvnitř i vně objektu, takže nakonec bylo slyšeno 8 zakročujících policistů a dále vedoucí družstva Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy (dále též HZS) a vedoucí týmu Z8chranné služby hlavního města Prahy (dále též ZS). K tomu soud uvádí, že ve spisovém materiálu, který žalovaný na výzvu soudu k projednání věci předložil, a dále v listinných důkazech, které soud k návrhům žalobců (příloha k podání žalobců ze dne 20.5.2014), provedl, jsou zachyceny úřední záznamy o vyjádření se všech svědků policistů, které žalobci navrhovali, tedy i těch, jejichž důkaz svědeckou výpovědí soud neprovedl. V této souvislosti soud považuje za významné uvést, že neprovedl důkaz svědeckou výpovědí jednoho z velitelů zákroku npor. N., neboť jeho stanovisko a postup jako velitele zákroku je zachycen opakovaně v úředních záznamech, které jsou buď součástí správního spisu, nebo byly provedeny jako důkaz k návrhu žalobců (úřední záznam ze dne 1.7.2012-správní spis, úřední záznam ze dne 12.11.2012 k podání žalobců z 20.5.2014). Současně byl slyšen druhý z velících důstojníků npor. V. a soud proto považoval výslech npor. N. za nadbytečný. Z návrhu žalobců na provedení dokazování (podání ze dne 31.3.2014) soud provedl důkaz fotografiemi č. 1-14, lékařskými zprávami žalobců E. B., O.K. a O.H.a. Soud neprovedl důkaz lékařskými zprávami O. C. a O. S., neboť se netýkají prokázání nezákonného postupu policie ve vztahu k žalobcům. Byl proveden důkaz listinou daňovými doklady žalobce O.K. za koupi mikrofonu a kabelu v celkové ceně 2 797 Kč a mikrofonního předzesilovače v ceně 118 €, proveden důkaz shlednutím DVD se třemi záznamy reportáží (Krimi plus, „squatterři obsadili vilu Milada“ a TN.CZ). Návrh na provedení důkazu odborným vyjádřením z oboru psychologie a policejní taktiky S. R. k prokázání nevhodnosti a nepřiměřenosti zásahu soud zamítl, neboť dospěl k závěru, že předmětem žaloby je posouzení právní otázky, zda se žalovaný dopustil nezákonnosti zásahu v jednotlivých bodech, a vypracování znaleckého posudku proto považoval za nadbytečné. Soud rovněž vyhověl návrhu žalobců na provedení důkazu fotodokumentací místa činu pořízenou poručíkem V. K. dle úředního záznamu ze dne 30.6.2012, tyto fotografie jsou založeny na č.l. 227-230 soudního spisu. Z důkazů, které žalobci navrhli v podání ze dne 20.5.2014, došlém soudu 21.5.2014 (viz. přílohy žalobců

k tomuto podání) soud provedl důkaz shlednutím DVD s reportáží ČT1, dále důkazy listinami, a sice časovým snímkem události ze dne 30.6.-1.7.2012, zpracovaným npor. N., dále důkaz fotografiemi zranění žalobkyně E. B. Neprovedl důkaz fotografiemi zranění svědka O. C., protože není žalobcem v této věci a nedomáhá se ochrany svých práv. Dále byly provedeny důkazy úředními záznamy zasahujících policistů J. K., velitele P. V., policistů A.S., R.K., velitele podporučíka R.H., policistů V. F., P.P., P.M., D.V., P.K., R.K., L.P., K.M., R.S., M. H., R.K., J. D., P. B. a úředním záznamem velitele npor. V. N.. Pokud žalobci v tomto podání poukazovali na nesrovnalosti ve výpovědích svědků policistů a hasiče ve vztahu k úředním záznamům připojeným k tomuto podání žalobců má soud za to, že rozdíly svědeckých výpovědí a obsahu úředních záznamů jsou dány odstupem času od doby, kdy byl záznam pořízen (zpravidla listopad 2012) a datem podání svědecké výpovědi před soudem (7.5.2014). Pokud si na použití výbušky při rozebírání barikády nevzpomněl svědek hasič, neznamená to, že jeho svědecká výpověď je z tohoto důvodu celkově nevěrohodná, jak žalobci v podání tvrdí.

K důkazním návrhům žalovaného (podání ze dne 13.6.2014 a návrhy při ú.j.) soud provedl důkaz výsledkem pracovníka ZS, svědka K., fotografiemi z místa činu pořízenými technikem policie V. na č.l. 227-230 soudního spisu (záznam ze dne 30.6.2012 zpracovaný vedoucím K.-správní spis), fotodokumentací předloženou žalovaným při ústním jednání 19.3.2014 od deníku Blesk. Ve zbytku soud návrhy žalovaného zamítl. Výslech nájemce pozemku neprovedl, neboť spisový materiál předložený žalovaným obsahuje listiny, ze kterých je zřejmé, kdo je vlastníkem pozemku, kdo je jeho nájemcem, skutečnosti, ze kterých vyplývá, že nájemce pozemku žádal policii o zákrok v souvislosti s obsazením vily žalobci a dalšími účastníky akce (výpis katastru nemovitostí, nájemní smlouva, sdělení MŠMT policii z 1.8.2012, výpis z hlášení linky 158, trestní oznámení ze dne 4.7.2012). Soud neprovedl k návrhu žalovaného ani důkaz rozhodnutím správních orgánů v jednotlivých přestupkových věcech žalobců, neboť skutečnost, že správní řízení byla proti žalobcům o jejich přestupku zahájena a že byla vydána rozhodnutí v těchto věcech, vyplývá z obsahu správního spisu (oznámení přestupku ze dne 16.7.2012, sdělení MČ Praha 8, úřadu městské části ze dne 1.2.2013). Soud proto provedení těchto důkazů považoval pro zjištění skutkového stavu za nadbytečné, neboť dosud provedené důkazy k jeho zjištění byly dostatečné. Pro úplnost soud dodává, že vyšel ze skutečností, které vyplývají z obsahu spisového materiálu, který žalovaný na vyžádání soudu předložil (podání žalovaného došlé dne 18.10.2013-trestní spis č. KRPA-16986/TČ-2013-001313, trestní spis č. ORIII-37983/TČ-2012-001313).

Po provedeném řízení a rozsáhlém dokazování soud zjistil následující skutkový stav:

Ze zprávy Policie ČR (poznatek o konání akcí dne 30.6.2012 a 1.7.2012 ze dne 28.6.2012 – správní spis) byl žalovaný informován o tom, že by se dne 30.6.2012 měl v Praze uskutečnit třetí ročník vzpomínkové akce FOOD NOT BOMBS-poslední předprázdninové rozdávání, které se má konat k třetímu výročí vystěhování squatu Milada. Akce je plánována od 16 hod. v prostoru vysokoškolských kolejí Praha-Troja v blízkosti bývalého squatu Milada a měla být vyplněna vegan piknikem, nohejbalem, basketbalem. Svolavatel akce nebyl znám, mělo se jednat o akci na akademické půdě (víceúčelové sportovní zařízení) a tím tedy nemělo dojít k zabránění veřejného prostranství, celkový počet účastníků na místě byl odhadován do padesáti osob.

Žalovaným byl proto přijat „plán bezpečnostního opatření zajištění formou zvýšeného výkonu služby k zajištění klidu a veřejného pořádku v souvislosti s konáním akce FOOD NOT BOMBS – vzpomínkové akce k třetímu výročí vystěhování squatu Milada, Praha 8,

ulice Pátkova dne 30.6.2012, která se bude konat v době od 14 hod. do odvolání“ (Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha III místní oddělení Vysočany dne 28.6.2012, č.j. ORIII/ČJ-2012-001320-správní spis), kde byl jako velitel opatření ustanoven npor. Bc. Š. B.. Jeho úkolem bylo zajištění instruktáže nasazených hlídek (MOP Kobylisy, MOP Jarov, MOP Kyje) a kontrola výkonu služby s cílem zajistit klid a veřejný pořádek v okolí vily Milada. Zvýšený dohled nad veřejným pořádkem probíhal v časovém rozmezí od 14:00 do 20:00 hod. ze strany MOP Kobylisy, po celou dobu byl monitoring bez závad (úřední záznam žalovaného ze dne 1.7.2012, č.j. ORIII-37706-7/PŘ-2012-001313-K).

Vlastní akce proběhla asi od 16:00, účastnilo se jí asi 50 účastníků.

Podle vyjádření zástupkyně žalobců (trestní oznámení k vrchní státní zástupkyni JUDr. L. B. ze dne 22.8.2012, došlé Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze dne 30.8.2012 – správní spis) bylo smyslem akce upozornit nejen na to, že se s domem od jeho násilného vyklizení nic neděje, odpovědné osoby ho nechávají chátrat a dům je v horším stavu než před jeho vyklizením, ale též poukázat na společenský problém dostupnosti bydlení, obzvláště v dnešní době krize, kdy je na jedné straně stále více lidí bez domova se všemi z toho vyplývajících důsledky, na druhé straně existuje řada opouštěných domů, které majitelé úmyslně nechávají chátrat. Každý rok se proto ve výročí vyklizení squatu Milada konal v jeho blízkosti piknik a sportovní turnaj a policie tyto aktivity vždy monitorovala. I letos (míněno 30.6.2012) vzpomínkovou akcí tvořil piknik se sportovním turnajem v nohejbalu a fotbalu, vaření jídla v rámci skupiny „FOOD NOT BOMBS“, autorské čtení, hudební produkce. Policie opět akci monitorovala. Účastníci se letos pod vlivem nostalgie po dříve fungující obyvatelné vile, která fungovala nejen jako bydlení, ale též jako sociální centrum s mnoha kulturními a benefičními aktivitami a která byla svévolně bez jakéhokoliv soudního rozhodnutí násilně vyklizena a poničena za účasti a podpory policie, během akce se kolem 21 až 22 hod. spontánně rozhodli, že se do vily přemístí i s hudební technikou a svými věcmi (uvedené vyplývá též z obsahu žaloby a svědeckých výpovědí např. svědka S., svědkyně Š., Mgr. B.).

Podle záznamu operačního střediska OŘ Praha III (zařazeno 1.7.2012 v 19,40 hod. – správní spis) bylo v 21:46 hod. na linku 158 oznámeno, že asi 30 osob nepovoleně vniká do vily Milada za pomoci žebříků přes balkon. Na místo byly vyslány hlídky PMJ, KŘP, HMP, MOP OŘ Praha III, za VSOŘ Praha III npor. Bc. Š. B. jako velitel opatření, následně na základě požadavků na místo vyjel tým vyjednávačů, SPJ KŘP HMP, zásahová jednotka KŘP HMP, následně pak ZŘOZ Praha III plukovník P. H., za OZOK plukovník J.. Na místě byl nájemce vily M. L., který po policii požadoval narovnání protiprávního stavu. Podle úředního záznamu (ze dne 1.7.2012, č.j. ORIII-37706-6/PŘ-2012-001313-K) byla dne 30.6.2012 v 21,48 hod. do ulice Pátkova 3/2136 Praha 8 Libeň, kde má docházet k vniknutí asi 30 osob do objektu, konkrétně do neobývané vily Milada (dále též vila), vyslána hlídka policie, která na místo dorazila v 21,53hod., přičemž v tu dobu se již na místě nacházely další hlídky. Na místě byl přítomen nájemce objektu, okolních pozemků a současně oznamovatel celé události, později ztotožněn podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o policii, který hlídce sdělil, že objekt i s pozemky má pronajaté od MŠMT, a to na smlouvu každého půl roku se prodlužující. Majitelem objektu a pozemku je Česká republika. M. L. jako oznamovatel byl celou dobu akci přítomen a po Policii ČR požadoval, aby osoby nacházející se v „jeho“ objektu byly vykázány. Nájemce byl dne 1.7.2012 telefonicky vyrozuměn o vyklizení objektu s tím, že provede zajištění.

Podle protokolu o trestním oznámení (ze dne 4.7.2012, č.j. ORIII-37983-4/TČ-2012-001313-K-správní spis) sdělila E. B. k věci K. a spol. – neoprávněný zásah do práv k domu, poškození věci, že má od 1.7.2009 v pronájmu vilu Milada na ulici Pátkova v Praze 8, a to v současné době od Ministerstva školství (dále též MŠMT), pronajáté má pozemky a podle smlouvy má povinnost zabezpečit budovy na nich proti neoprávněnému vniknutí, zabránění úrazu apod. Proto zazdili vchody, zamřížovali a zatloukli okna v přízemí a zazdili sklepní okna. Dne 30.6.2012 okolo 20:00 jim sousedé přišli říct, že do vily zase někdo vniknul, šla se proto se známými podívat a zjistila, že do vily vniklo asi 30 osob tak, že vypáčily mříž u balkonových dveří a vybouraly zazděné okno v prvním patře, čímž jí byla způsobena škoda v předběžné výši asi 8 000 Kč. V té chvíli se na místě již nacházela hlídka Policie ČR a věc již byla v řešení policie. Při zásahu policie byl vybourán zazděný vchod, čímž jí byla způsobena následná škoda v předběžné výši 4 000 Kč, další poškození v budově nebylo, paní E. B. tak byla způsobena celková škoda ve výši 12 000 Kč. Dále jí byla ze strany osob, které vnikly do vily, poškozena střecha, v jak velkém rozsahu neví, tím by však bylo poškozeno MŠMT.

Podle výpisu z katastru nemovitostí (správní spis) je vlastníkem vily a přilehlých pozemků Česká republika s právem hospodařit s majetkem státu náležejícím MŠMT od 1.1.2012 (sdělení MŠMT ze dne 1.8.2012, č.j. MŠMT-31592/2012-65-správní spis). Vlastní objekt vily není pronajat, pouze okolní pozemky na základě nájemní smlouvy ze dne 26.6.2009, kterou uzavřela zrušená rezortní organizace Ústav pro informace ve vzdělávání (dále též UIVV) s nájemcem QUAD RACING KLUB AČR, zastoupený E. B.. Po zrušení UIVV k 31.12.2011 práva a závazky z nájemní smlouvy přešly na MŠMT. Nájemce podle smlouvy není oprávněn objekt vily Milada užívat, zavázal se ale, že neumožní třetím osobám přístup do objektu. Z tohoto důvodu nájemce zajistil po obsazení objektu třetími osobami a následném policejním zásahu (pozn. v r. 2009) opětovné zazdění vchodových dveří, náhradu vzniklé škody bude požadovat sám. Uvedené vyplývá též ze smlouvy na nájem pozemku (ze dne 26.6.2009-správní spis), kde je v článku II. bod 1. závazek nájemce nevyužívat budovy na pozemku žádným způsobem a neumožnit jejich využívání ani třetím osobám. Nájemní smlouva byla stranami opakovaně prodlužována, od roku 2012 bylo postupováno v souladu s § 676 občanského zákoníku účinného do 31.12.2013 (konkludentní prodlužování nájmu).

Podle vyjádření žalovaného k žalobě byl vztah obou subjektů, tedy nájemce pozemků a MŠMT, policii v době zásahu zřejmý. Vlastník nemovitosti delegoval monitoring vily na nájemce právě pro případ, který nastal, tedy neoprávněné vniknutí do objektu, což také potvrdil svým přípisem ze dne 1.8.2012. Osoby se neoprávněně pohybovaly jak ve vile, tak na pozemcích v okolí vily, na místě byl policií zřízen štáb opatření, který se snažil situaci nekonfliktně vyřešit a přesvědčit squattery k dobrovolnému opuštění vily (vyjádření žalovaného ze dne 10.10.2013 – soudní spis č.l. 83 a násl.).

V průběhu večerních hodin, okolo 21.až 22. hod., dne 30.6.2012 (úřední záznam ze dne 1.7.2012, č.j. ORIII-37706-6/PŘ-2012-001313-K, úřední záznam z téhož dne č.j. ORIII-37706-7/PŘ-2012-001313-K, vyhodnocení kamerového záznamu SPJ ze dne 24.7.2012, č.j. ORIII-37983/TČ-2012-001313, vyhodnocení kamerového záznamu Letecké služby ze dne 24.7.2012, č.j. ORIII-37983/TČ-2012-001313, důkazy shlednutím DVD záznamů SPJ, Letecké služby, DVD žalobců, vyjádření žalobců a žalovaného, výpovědi svědků, časový snímek události a úřední záznamy v příloze žalobců k podání z 20.5.2014 - soudní spis) se žalobci s ostatními squattery (asi 30 osob) rozhodli pod vlivem nostalgie po dobře fungující obyvatelné vile přemístit z pozemků okolo vily, kde probíhala jejich vzpomínková akce, do

vily i s hudební technikou a svými věcmi. Učinili tak za pomoci žebříku, který někdo z nich opatřil, přes balkon v prvním patře, neboť dveře a spodní okna domu byly zazděné.

Žalobci a ostatní squatteři poté pokračovali v koncertu uvnitř vily. Část účastníků akce zůstala před vilou, bubnovala, komunikovala s přítomnou policií a předávala informace lidem uvnitř domu. Někdo ze squatterů uvnitř vily mezitím ověsil balkon a okna v prvním patře domu transparenty s nápisy („3 roky a dost“, „milujeme Miladu“, „CKF“) a vlajkami, neboť v době okolo 23:00 hod., kdy započalo vyjednávání týmu policejních vyjednávačů, byl již balkon (a okna) ověšen (DVD žalobců-Krimi plus čas 00,05 a 1,46 hod, DVD SPJ čas 00,09-00,40 hod).

Před zahájením vyjednávání osoby z vily házely po policistech různé předměty (svědek nrap. J. HZS). Je slyšet nadávka jednoho ze squatterů z balkonu domu (DVD žalobců Krimi plus čas 1,41 a 1,49).

V době započetí vyjednávání (čas okolo 23,00 hod.) je v bezprostřední blízkosti vily množství civilních osob a policistů (DVD SPJ, DVD žalobců k jejich podání z 31.3.2014 Krimi plus).

V průběhu vyjednávání je ze strany vyjednávacího týmu Policie zřejmá snaha o smírné vyřešení situace. Vyjednávači jednali zdvořile, trpělivě, ve snaze domluvit se (DVD Policie čas 1,20 hod), chtěli, aby někdo ze squatterů sestoupil níže a nemuseli tak komunikovat přes megafon, navrhli domluvu po telefonu, žádali, aby byl koncert ukončen o půlnoci s tím, že jinak bude následovat policejní zákrok. Na stanoviska zástupců squatterů reagovali policisté vstřícně- k jejich poukazům na nebezpečí při opuštění vily ve tmě, nabízeli osvětlení, pomoc při opuštění objektu a odnášení věcí (DVD Policie čas 1,00 a dále). Žalobci však přesto s návrhem policie nesouhlasili. Na opakovanou výzvu k opuštění s tím, že jinak musí počítat se zákrokem a použitím donucovacích prostředků, uváděli, že se do půlnoci rozhodnou a dají vědět. Obdobně vystupoval vyjednávací tým policie i při druhém vyjednávání (DVD SPJ čas 3,22 hod. a dále), vysvětloval, že si majitel, resp. nájemce, nepřeje, aby byli ve vile a že mají jeho stanovisko, nájemce byl ostatně přítomen na místě samém (úřední záznam z 3.7.2012, protokol o trestním oznámení ze dne 4.7.2012 – správní spis), opakovaně se dotazoval, kdy squatteři opustí vilu.

Naproti tomu je ze strany squatterů patrný lehkovážný postoj k situaci. Na nabídku policie, aby sestoupili níže a jednali případně prostřednictvím mobilního telefonu, jejich zástupci uvedli, že na balkoně dobře slyší, mobilní telefon nevlastní (DVD SPJ čas 1,20), ač se podle žaloby a provedeného dokazování (výslechy svědků-účastníků akce) o snaze policie vyjednat s nimi dozvěděli právě z mobilního telefonu, uvedli, že nemohou vilu opustit, protože mají mnoho věcí a není dostatek světla, nabídku pomoci v tomto směru od policie bez dalšího odmítli, opuštění objektu oddalovali tím, že své stanovisko sdělí do půlnoci, snažili se policii zdržet. Při druhém vyjednávání (DVD SPJ čas 3,23 hod) poukazovali na důvody vzpomínkové akce s tím, že chtějí naplnit její protestní a kulturně politický smysl, policie má vyřídit majiteli, že se ještě baví, přišli si udělat koncert, užít si vily, která jim chybí, domu neublíží, ráno odejdou, jednání policie považovali za policejní buzeraci za peníze „vašeho“ státu, prostor vily hodlali opustit nejdříve za svítání, na opakovanou výzvu, kdy z vily odejdou, odkázali na poradu s „kolektivem“, stanovisko policie považovali za nelidské a nefér s tím, že jejich stanovisko se také nemění.

Celkem byly v čase okolo 23:00 až do 00:40, tj. od zahájení vyjednávání do započetí zákroku, dány vyjednávači squatterům dvě výzvy k opuštění objektu. V souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona o policii byla použita slova „Jménem zákona opusťte prostor, jestliže tohoto neuposlechnete, bude použito donucovacích prostředků“.

Dva účastníci akce vilu před zákrokem opustili, byli zadrženi policií, zkontrolována jejich totožnost a posléze byli odvezeni na MOP (svědek P.B., DVD SPJ čas 14,18).

Protože nebyla ani opakovaná výzva policie squatterů vyslyšena, započal před jednou hodinou ranní v noci z 30.6. na 1.7.2012 zákrok policie pod jednotným velením podle § 2 ve spojení s § 59 zákona o policii (časový snímek události, npor. Nosálek-příloha podání žalobců z 20.5.2014) . Zvenku byl objekt z důvodu bezpečnosti osvětlen policejním vrtulníkem (DVD Letecké služby a jeho přepis – správní spis). Při příchodu policie k vile je zjevné, že jsou policisté ve služebním stejnokroji s označením na zádech nápisy “Policie“, na pravém předloktí je nejasně vidět nášivka (DVD SPJ čas od 6,00 hod, DVD žalobců Krimi plus čas 00,55, 1,11, 1,54,2,08). Nejprve se policisté pokusili o násilný vstup vybouráváním zazděného vchodu beranidlem (DVD SPJ čas od 6,28 hod), přitom měli v souladu s § 12 odst. 1 na služebním stejnokroji viditelné identifikační číslo (DVD SPJ čas 8,15“ 8,37 hod), nato policisté sdělili, že budou provádět násilný vstup do budovy. Po proražení zdi vstoupili do budovy, ohledali sklep, přízemí a zjistili, že byla na schodišti do prvního patra squatterů vybudována barikáda pomocí dřevěných desek, starého nábytku, sutě apod., která byla průběžně doplňována tak, aby byl postup policie ztížen (žaloba, svědci O.Mašek a B.Šimková, DVD SPJ čas 10,50). Při vstupu policie do objektu se na barikádě nacházelo několik osob-squatterů, byl cítit benzín, pravděpodobně z centrály, která byla zdrojem pro hudební produkci nebo od polití barikády squatterů (DVD SPJ čas 7,30“7,41, sv. výpovědi). Helmy policistů jsou opatřeny identifikačními čísly, helmy příslušníků HZS jmény (DVD SPJ 8,29“10,50 hod). K odstranění barikády bylo použito nejen technických prostředků policie, ale i prostředků HZS (motorová pila) a samotných příslušníků HZS (dále též hasičů). Jejich použití předchází opětovné upozornění squatterům, že bude proveden násilný vstup, a to i motorovou pilou s tím, že v záloze je hasicí přístroj. Při snaze udělat otvor v barikádě a rozebrat ji byli dva policisté zraněni (ppor.H., prap. K.), někdo ze squatterů jim přišlápl ruku nebo jim na ni spadl těžký předmět (svědek Kočí, výpovědi účastníků akce) Po vytvoření otvoru použila policie k odvedení pozornosti-zadýmení prostoru, zásahové výbušky. Ze strany squatterů naproti tomu došlo k použití hasicího přístroje. Na doporučení HZS (výpovědi svědků policistů, výpověď sv. K. z HZS) policie upustila od další snahy proniknout do vily touto cestou a vstoupila do vily z jiné strany objektu za použití výsuvného žebříku zapůjčeného od HZS. Přitom došlo znovu k použití výbušky (výbušek) k odvedení pozornosti-zadýmení prostoru a k vlastnímu zákroku. Squatteři při něm byli vyzváni, aby si lehli na zem a podrobili se postupu policie při vyklizování objektu (DVD SPJ čas 12,40 hod., výpovědi svědků), což učinili. Ve vile byla špatná viditelnost nejen proto, že byla noc, nefungovala světla, ale i v důsledku zadýmení.

Podle policií opatřené fotodokumentace, výpovědi svědků, DVD žalobců, DVD Letecké služby (čl.227-230 soudního spisu, úřední záznam por. K.-správní spis, svědecké výpovědi účastníků akce a policistů, Krimi plus čas 3,55 a 4,24, DVD k podání žalobců ze dne 20.5.2014 „Události“ čas 1,09) byla vila ve zchátralém stavu, s folií zakrytou střechou, vytlučenými okny, uvnitř v domě a na schodišti, po kterém byli squatteři následně vyváděni, panoval velký nepořádek, byla zde suť, starý nábytek, rozbité sklo, prkna, kabely, dráty, hadry apod.

V mezidobí bylo zjištěno, že se asi 10 osob nachází na střeše vily (DVD SPJ čas 14,34, DVD Letecké služby, výpovědi svědků).

Squatterři byli postupně vyváděni z prvního patra ven po schodišti, na kterém se nacházely shora popsané zbytky barikády, za špatných světelných podmínek, v předklonu s rukami za zády -v tzv. páce - byli předáváni mezi jednotlivými policisty až před dům. Tam byli dalšími policisty převzati ke zjištění totožnosti podle § 63 odst. 1,2 zákona o policii. Pokud se některé z vyvedených, nepodařilo identifikovat (ze žalobců O. K.), byli označeni číslem fixem na ruku.

Vyvádění squatterů z vily a následným úkonům policie byli v jejich blízkém okolí kromě policistů a zdravotníků přítomni civilisté, zástupci médií a příslušníci HZS, někteří z přítomných natáčejí na videokamery (výpovědi svědků, DVD SPJ, DVD žalobců Krimi plus).

Přítomní zdravotníci vyvedené postupně prohlíželi z vlastní iniciativy, z podnětu policie nebo z podnětu účastníků akce. Provedli ošetření drobných poranění a úrazů osob z vily (z žalobců u O.H.) a policistů (celkem dva zranění policisté-ppor.H. a prap.K.), podle výsledku vyšetření byli případně odváženi k dalšímu ošetření do nemocnice. Odvezen byl jeden policista (ppor.H.) a čtyři squatterři, včetně žalobce O. H. (správní spis, výpověď svědka K., inspektora provozu ZS, výpovědi svědků-policistů a účastníků akce, DVD SPJ čas 15,34, DVD žalobců Krimi plus čas 1,57).

Policisté se k vyvedeným squatterům chovali klidně, profesionálně, bez známek agrese, byli označeni identifikačními znaky. Vyvedení squatterři v klidu přistupovali k policejnímu vozidlu (dále též anton), v případě potřeby se obraceli a komunikovali s policisty, jednali a chovali se klidně, bez emocí, byť opření o anton, mohli se otočit a domlouvat se s přítomnými policisty, obléknout se, zjistit jejich identifikační znaky (DVD SPJ čas 14,49, 15,34, 16,22, DVD žalobců Krimi plus čas 1,44, výpověď svědka J. z HZS). Nikdo z přítomných policistů nemluvil vulgárně, hanlivě.

Před odjezdem antonu jeden ze squatterů požádal o možnost vymočít se, policisty byl odkázán na možnost učinit tak na MOP, kam bude za několik minut odvezen. Krátce na to se squatter vymočil z auta před stojící policisty.

Následně byli vyvedení squatterři odvezeni na jednotlivá MOP, během cesty se v antonu vymočila další ze squatterů (sv. Mašková).

Žalobci O. H. a O. K. byli zajištěni, omezeni na osobní svobodě a posléze eskortováni na MOP Kobylisy z důvodu ust. § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii (žalobce H. až po ošetření v Nemocnici na Bulovce). V čase okolo 5:30 hod. byli propuštěni na svobodu se všemi svými věcmi. Vyvedené osoby byly předvedeny na jednotlivá MOP k podání vysvětlení podle ust. § 61 odst. 1, písm. a) citovaného zákona pro podezření ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, neboť neuposlechli zákonných výzev zakročujících policistů (úřední záznam ze dne 1.7.2012, č.j. ORIII-37706-7/PŘ-2012-001313-K, záznamy o omezení osobní svobody žalobců ze dne 1.7.2012, úřední záznamy o zajištění žalobců ze dne 1.7.2012-správní spis).

Zárok policie skončil okolo třetí hodiny ranní. Poté byl celý objekt zajištěn a znovu probíhalo jednání policejních vyjednávačů, tentokrát s osobami na střeše vily (DVD SPJ čas

17,02). Protože odmítaly místo opustit, bylo z důvodu jejich bezpečnosti od dalšího přesvědčování upuštěno. Okolo půl páté hodiny ranní odjela většina jednotky SPJ na základnu, na místě zůstaly dvě vozidla (časový snímek události ze dne 30.6.-1.7.2012, nadporučík N. - příloha žalobců k podání z 20.5.2014).

V průběhu ranních hodin dne 1.7.2012 se část policíí propuštěných squatterů vrátila k vile, dva squatteré dobrovolně opustili střechu (mezi nimi žalobce M.Ď.), byli odvedeni v předklonu s rukami za zády, v klidu, bez emocí, za přítomnosti civilních osob (DVD žalobců Krimi plus čas 3,46, DVD žalobců „Squatteré obsadili vilu Milada“ čas 1,52). Poté byli zajištěni a převezeni na MOP. Během dopoledne se u vily začali scházet příznivci squatterů (cca 25 osob), kteří se snažili zprovoznit hudební systém. Po informaci od Policie, že je na akademické půdě zakázána hudební produkce, od této činnosti upustili. S příznivci squatterů probíhalo vyjednávání, policie nemohla vyhovět jejich požadavku, aby z místa odjela. Ve 14:28 hod. střechu opustila další osoba, která byla rovněž zajištěna a převezena na MOP. V odpoledních hodinách (okolo 15 hod.) došlo ke zprovoznění hudebního systému na pozemku vedle školy. Ubytování na vysokoškolských kolejích si začali hned stěžovat. Příznivci squatterů na výzvy k ukončení produkce nereagovali. Na místo byl proto pozván starosta Městské části Praha 8, který na základě informací z místa a Magistrátu hl.m. Prahy rozhodl, že akce je nezákonná a požádal policii o zákrok. Ten proběhl v 16:48 bez použití donucovacích prostředků. Účastníci akce byli prolustrováni a po diskuzi o oprávněnosti zákroku dobrovolně odešli. Po vyjednávání velitele opatření s přítomnými opustili zbylí squatteré (6 osob) střechu vily - bylo jim přislíbeno a policií posléze umožněno, odvézt si za spolupráce policistů SPJ věci z vily svým vozidlem. Jeden ze squatterů, který střechu opustil, přistavil vozidlo, věci byly naloženy a squattery odvezeny (DVD žalobců „TNCZ“ čas 0,36, 1,06). Poté vilu opustili všichni, kteří ji neoprávněně obsadili. Jednou z posledních osob byla žalobkyně E.B., která do té doby seděla na střeše vily, bez jakýchkoli známek bolesti po tvrzeném policií způsobeném zranění (DVD žalobců „Squatteré obsadili vilu Milada“ čas 1,33). Byla zajištěna policií dne 1.7.2012 v 19:36 hod. Podala vysvětlení u MOP Bohnice, kdy využila svého práva nevypovídat. Podání vysvětlení bylo ukončeno téhož dne v 19:51 hod. (úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 1.7.2012, č.j. ORIII-37793-1/PŘ-2012-001315-správní spis, vyjádření žalobkyně při ústních jednání před soudem).

Po opuštění budovy okolo 19 hod. dne 1.7.2012 byly všechny osoby prolustrovány a následně hlídkami PMJ rozvezeny na MOP Bohnice, Kobylisy a Libeň k podání vysvětlení pro neuposlechnutí výzvy. Vzhledem k předpokládanému možnému návratu osob k vile byla opatření v okolí budovy prodloužena do ranních hodin dne 2.7.2012 (úřední záznam ze dne 3.7.2012, č.j. ORIII-37983-2/TČ-2012-001313-K-správní spis).

Při zákroku byly použity donucovací prostředky (§ 52 písm. a), 1) hmaty, chvaty a zásahová výbuška, o čemž byl pořízen úřední záznam (ze dne 1.7.2012, č.j. KRPA-83817-3/ČJ-2012-0000PJ) na základě rozhodnutí velitele zakročující jednotky npor. N. (§ 59 odst.1).

Z obsahu spisového materiálu dále vyplynulo, že s žalobci byla vedena přestupková řízení ve věci spáchání přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, v nichž byli žalobci E.B., O.H. a O.K. uznáni vinnými, rozhodnutí nabylo právní moci, u žalobce M.Ď. ke dni podání sdělení Úřadem Městské části Praha 8 řízení dosud probíhalo. Ve všech případech byl vydán příkaz o uložení pokuty, všichni obvinění byli uznáni vinnými z přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, v jednání jsou dosud ti, kteří podali odpor proti příkazu, neboť některým se příkaz o uložení pokuty nepodařilo zatím doručit, a proto nenabyl právní moci (oznámení o přestupku ze dne 16.7.2012, č.j. ORIII-

37706-16/PŘ-2012-001313-K MOP Kobylisy, sdělení Úřadu Městské části Praha 8, odbor občanskoprávní, přestupkové oddělení, ze dne 1.2.2013, č.j. MCP8005266/2013-správní spis).

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích v rozhodném znění se na úseku přestupků proti veřejnému pořádku přestupku dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.

Podle ust. § 2 zákona o policii v rozhodném znění policie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“).

Podle ust. § 9 téhož zákona policista a zaměstnanec policie jsou při plnění úkolů policie povinni dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní.

Podle ust. § 10 odst.1,5 téhož zákona v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, je policista ve službě nebo zaměstnanec policie v pracovní době povinen provést úkon v rámci své pravomoci (dále jen „úkon“) nebo přijmout jiné opatření, aby ohrožení nebo porušení odstranil. (5) Pokud to okolnosti dovolují, je policista před provedením úkonu, při němž dochází k přímému vynucování splnění právní povinnosti nebo k přímé ochraně práv za použití síly nebo hrozby jejího použití (dále jen „zákrok“), povinen použít slov „Jménem zákona!“ a odpovídající výzvy.

Podle ust. § 11 písm. a),c) téhož zákona policista a zaměstnanec policie jsou povinni

- a) dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma,
- c) postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.

Podle ust. § 12 odst. 1,2 téhož zákona při provádění úkonu je policista povinen prokázat svou příslušnost k policii služebním stejnokrojem, služebním průkazem nebo odznakem policie, na kterých musí být zřetelně viditelné identifikační číslo. Zaměstnanec policie je při provádění úkonu povinen prokázat svou příslušnost k policii průkazem zaměstnance policie se zřetelně viditelným identifikačním číslem. (2) Pokud povaha nebo okolnosti úkonu neumožňují prokázat příslušnost způsobem podle odstavce 1, prokáže policista svou příslušnost k policii ústním prohlášením „policie“; to neplatí, brání-li povaha nebo okolnosti úkonu také ústnímu prohlášení. Způsobem podle odstavce 1 se policista prokáže ihned, jakmile to okolnosti úkonu dovolí.

Podle ust. § 26 odst. 1 písm. f) téhož zákona Policista je oprávněn zajistit osobu, která f) byla přistižena při jednání, které má znaky správního deliktu, je-li důvodná obava, že bude v protiprávním jednání pokračovat anebo mařit řádné objasnění věci.

Podle ust. § 33 odst.4 téhož zákona osoba umístěná v cele má právo na přiměřený odpočinek včetně spánku, na poskytnutí nezbytných léků a zdravotních pomůcek, dostatečný

přístup k vodě a toaletě, jakož i na provedení základní hygieny. Dále má právo na poskytnutí stravy třikrát denně v přiměřených intervalech.

Podle ust. § 52 odst. 1 písm. a), l) téhož zákona donucovacími prostředky jsou a) hmaty, chvaty, údery a kopy, l) zásahová výbuška.

Podle ust. § 59 odst. 1 téhož zákona při zákroku pod jednotným velením rozhoduje o použití donucovacího prostředku a zbraně velitel zakročující jednotky. O použití donucovacího prostředku a zbraně může na místě zákroku rozhodnout také nadřízený tohoto velitele, který tímto rozhodnutím přebírá velení do ukončení zákroku. Rozhodnutí velitele zakročující jednotky a jeho nadřízeného o použití donucovacího prostředku nebo zbraně musí být zadokumentováno záznamovou technikou se zvukem nebo v listinné podobě.

Podle ust. § 61 odst. 1 písm. a) téhož zákona policie může požadovat potřebné vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení trestného činu nebo přestupku a jeho pachatele.

Podle ust. § 95 odst. 1 téhož zákona stát odpovídá za škodu způsobenou policií v souvislosti s plněním úkolů; to neplatí, pokud se jedná o škodu způsobenou osobě, která svým protiprávním jednáním oprávněný a přiměřený zákrok vyvolala.

Podle ust. § 114 téhož zákona je každý povinen bez zbytečného odkladu a bezplatně uposlechnout výzvy anebo pokynu nebo vyhovět žádosti policie nebo policisty; to neplatí, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis stanoví jinak. Nelze-li účelu výzvy, pokynu nebo žádosti dosáhnout pro odpor osoby, je policista oprávněn tento odpor překonat.

Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva) nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

Podle čl. 10 odst. 1 Úmluvy každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společností.

Podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) každý má právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje.

Soud o věci uvážil takto :

Právní nauka mluví o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje na právech chráněné zájmy. Touto činností tak veřejná správa zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popřípadě třetích osob a omezuje je v jejich právech. Vedle zásahu spočívajícího v pravomocném rozhodnutí ve věci samé, které může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zrušit, je tak nutno dovozovat i jiný zásah, za který judikatura považuje zpravidla jednorázový, protiprávní a zároveň protiústavní útok orgánů veřejné moci vůči veřejným subjektivním právům, který v době útoku představuje trvalé ohrožení po právu existujícího stavu, nemá však podobu rozhodnutí. Musí se jednat o přímý zásah do právní sféry (porušení práva na sféru osobní svobody, práva na ochranu vlastnictví, nepřípustné

omezení subjektivního veřejného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, zásah do práva na soukromí a případně též do dobré pověsti, v rozporu s právem na respektování obydlí). Takový jiný zásah soud nemůže zrušit, může však orgánu veřejné moci zakázat, aby v porušování dotčeného práva pokračoval (rozsudek NSS ve věci sp.zn. 5Aps 2/2007).

Do účinnosti novely s.ř.s. (zákon č. 150/2002 Sb.) provedené zákonem č. 303/2011 umožňoval s.ř.s. napadnout žalobou pouze existující zásah, resp. zásah, jehož důsledky trvají nebo hrozí jeho opakování. Pokud zásah skončil, byl soud povinen řízení o žalobě zastavit (§ 86 s.ř.s.). Domáhal-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný, jednalo se o žalobu nepřipustnou (§ 85 s.ř.s.). Ust. § 87 odst. 2 s.ř.s. upravující výrok soudu s určovacím výrokem vůbec nepočítal. Citovaná novela zavedla nové oprávnění soudu vydat kromě výroku naplnění (přikazujícího či zakazujícího) též výrok určovací (někdy označovaný jako deklaratorní či akademický), jímž by soud určil, že zásah byl nezákonný.

V projednávané věci se žalobci domáhali určení, že zásah Policie ČR ve dnech 30.6. a 1.7.2012 při vzpomínkové akci při bývalém squatu Milada v Praze byl vůči žalobcům, který spočíval v neoprávněné výzvě k opuštění objektu bez právního důvodu, bezdůvodném, nepřiměřeném a nesprávném použití donucovacích prostředků, v bití, ve způsobení bezdůvodné újmy na zdraví, v bezdůvodném ničení věcí žalobců, v ponižujícím zacházení, v neoprávněném omezení osobní svobody, v bránění identifikace policistů a v neoprávněném omezení práva na svobodu projevu, nezákonný.

Při věcném posouzení žaloby soud vyšel z rozsudku NSS ve věci sp.zn. 2Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, který pro shledání důvodnosti podané žaloby vyžaduje kumulativní splnění šesti podmínek:

Žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (čtvrtá podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (pátá podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (šestá podmínka). Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout. Domáhá-li se žalobce pouze akademického (určovacího) výroku, šestá podmínka odpadá a není třeba ji zkoumat (rozsudek NSS ve věci sp.zn. 1Afs 60/2014).

Soud se nejprve zabýval návrhem žalobců na určení, že nezákonným byl zásah žalovaného ve dnech 30.6. a 1.7.2012 při vzpomínkové akci při bývalém squatu Milada v Praze vůči žalobcům, který spočíval v *neoprávněné výzvě k opuštění objektu bez právního důvodu*.

Časově lze vymezit tvrzený zásah od doby vyjednávání žalovaného s žalobci a ostatními squatter, tj. cca od 23:00 dne 30.6.2012, do cca 5 hod. 30 min. dne 1.7.2012, kdy byli jednotliví žalobci propuštěni z policejních služeb. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že v době podání žaloby a tím méně v době vydání rozhodnutí soudu, zásah již netrval. Žalobci se tak domáhali vydání tzv. akademického výroku, tj. určení, že zásah byl nezákonný.

Soud k tomu s ohledem na shora popsany skutkový stav má za prokázané, že se žalobci svévolně, bez dohody s vlastníkem objektu MŠMT a proti vůli oprávněného nájemce okolních pozemků, který byl nájemní smlouvou zavázán neumožnit vstup ani užívání vily

třetím osobám, rozhodli ve večerních hodinách dne 30.6.2012 vilu Milada obsadit a přes opakovanou výzvu žalovaného objekt opustit. Do vily vstoupili za pomoci žebříku, který někdo z nich opatřil, přes balkon v prvním patře, neboť dveře a spodní okna domu byla zazděna. Soud proto považuje za nevěrohodné tvrzení žalobců, že se jednalo o spontánní akci. Tvrzení žalobců vyvrací skutečnost, že v bezprostřední blízkosti vily je budova vysokoškolských kolejí a je nepravděpodobné, že by u ní byl přistaven tak vysoký žebřík k volnému použití. Sama policie si totiž později k zákroku musela visutý žebřík ke vstupu do vily přes balkon zapůjčit od HZS. Tomu, že se squatteré na násilné vniknutí do vily připravovali, nasvědčuje i to, že po jejím obsazení rozvěsili na balkon a z oken velké transparenty a vlajky, které si stěželi mohli bez předchozí přípravy narychlo vyhotovit z věcí ve zchátralé a tři roky neobývané vile.

Z provedeného řízení vyplynulo, že vyjednávací policie jednali zdvořile, trpělivě, ve snaze domluvit se (DVD Policie čas 1,20 hod), chtěli, aby někdo ze squatterů sestoupil níže a nemuseli tak komunikovat přes megafon, navrhli domluvu po telefonu, žádali, aby byl koncert ukončen o půlnoci s tím, že jinak bude následovat policejní zákrok. Na stanoviska zástupců squatterů reagovali vstřícně- k jejich poukazům na nebezpečí při opuštění vily za tmy, nabízeli osvětlení, pomoc při opuštění objektu a odnášení věcí (DVD Policie čas 1,00 a dále). Žalobci však přesto s návrhem policie nesouhlasili, na opakovanou výzvu k opuštění (jinak, že musí počítat se zákrokem a použitím donucovacích prostředků), uváděli, že se do půlnoci rozhodnou a dají vědět. Obdobně vystupoval vyjednávací tým policie i při druhém vyjednávání (DVD SPJ čas 3,22 hod. a dále), vysvětloval, že si majitel, resp. nájemce, nepřeje, aby byli ve vile a že mají jeho stanovisko, nájemce byl ostatně přítomen na místě samém (úřední záznam z 3.7.2012, protokol o trestním oznámení ze dne 4.7.2012 – správní spis), opakovaně se dotazoval, kdy squatteré opustí vilu.

Naproti tomu ze strany squatterů je patrný lehkovážný postoj k situaci, na nabídku policie, aby sestoupili níže a jednali případně prostřednictvím mobilního telefonu, jejich zástupci uvedli, že na balkoně dobře slyší, mobilní telefon nevlastní (DVD SPJ čas 1,20), ač se podle žaloby a provedeného dokazování (výslechy svědků-účastníků akce) o snaze policie vyjednat s nimi dozvěděli právě z mobilního telefonu, uvedli, že nemohou vilu opustit, protože mají mnoho věcí a není dostatek světla. O účelovosti jejich postoje vypovídá, že nabídku pomoci v tomto směru od policie bez dalšího odmítli, opuštění objektu oddalovali tím, že své stanovisko sdělí do půlnoci, snažili se policii zdržet. Při druhém vyjednávání (DVD SPJ čas 3,23 hod) jednoznačně odmítli akceptovat výzvu policie, když poukazovali na důvody vzpomínkové akce s tím, že chtějí naplnit její protestní a kulturně politický smysl, policie má vyřídit majiteli, že se ještě baví, přišli si udělat koncert, užít si vily, která jim chybí, domu neublíží, ráno odejdou, jednání policie považovali za policejní buzeraci za peníze „vašeho“ státu, prostor vily hodlali opustit nejdříve za svítání, na opakovanou výzvu, kdy z vily odejdou, odkázali na poradu s „kolektivem“, stanovisko policie považovali za nelidské a nefér s tím, že jejich stanovisko se také nemění.

Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný prostřednictvím vyjednávacího týmu snažil situaci řešit smírně, žalobce a ostatní squatteré upozorňoval na jejich nezákonné jednání, na možné užití donucovacích prostředků a zákrok, vyzýval je k opuštění vily a dával jim k tomu dostatečný časový prostor. Ve své snaze o klidné řešení vystupoval žalovaný korektně, profesionálně a věcně, jeho vyjednávací tým jednal v souladu s ust. § 9 zákona o policii zdvořile, trpělivě, ve snaze domluvit se.

Naproti tomu zástupci žalobců a ostatních squatterů kladli důraz na své důvody pro obsazení objektu, kdy uváděli, že chtějí naplnit protestní a kulturně politický smysl vzpomínkové akce, vzkazovali přes policii majiteli vily, že se ještě baví, přišli si udělat koncert a užít si vily, která jim chybí, domu neublíží, ráno odejdou, jednání policie považovali za policejní buzeraci za peníze „vašeho“ státu, prostor vily hodlali opustit nejdříve za svítání, na opakovanou výzvu, kdy z vily odejdou, odkázali na poradu s „kolektivem“. Postoj policie označili za nelidský a nefér.

Jejich počínání bylo v tomto směru lehkovážné, neodpovědné, vedené snahou prosadit své právo na svobodu projevu bez ohledu na práva jiného, práva vlastníka objektu. Žalobci a ostatní squatteři si přitom museli být vědomi protiprávnosti svého jednání, neboť ze sdělení vyjednávacího týmu věděli, že vlastník, resp. oprávněný nájemce, s jejich obsazením vily nesouhlasí, nechal ji v minulosti právě z těchto důvodů proti neoprávněnému vniknutí zabezpečit zazděním vchodu a oken v přízemí a nájemce okolních pozemků zavázal povinností neumožnit její využívání třetím osobám.

Soud neuvěřil tvrzení žalobců, že budovu opustí až ráno proto, aby mohli odejít a odnést si věci za světla, neboť na vstřícné návrhy policie k bezpečnému opuštění vily a odnosu věcí reagovali tím, že si brali čas na rozmyšlenou, aby nakonec nabídku policie na pomoc při opuštění objektu odmítli. Také další výzvu s upozorněním na nezákonné jednání nevyslyšeli a vilu neopustili.

Z délky vyjednávání a následně zjištěného skutkového stavu je patrné, že žalobci a ostatní squatteři využili tuto dobu na vybudování zátaras na schodišti domu za pomoci materiálu, který ve vile našli. Soud v tomto směru přisvědčuje žalovanému, že se žalobci prodlužováním vyjednávání snažili získat čas, aby zákrok žalovaného oddálili ve snaze jeho postup ztížit či znemožnit.

Podle názoru soudu žalovaný využil všech možností k tomu, aby byl obnoven pořádek a žalobci s ostatními squattery sami, dobrovolně, event. za pomoci příslušníků policie, mohli objekt opustit. Žalobci byli důvodně podezřelí ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku ve smyslu ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, povinnost danou jim ust. § 114 zákona o policii ale přes opakovanou výzvu nesplnili. Za tohoto stavu policie postupovala v souladu s ust. § 2 zákona o policii, podle kterého je jejím úkolem chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek. Policie postupovala také v souladu s ust. § 10 odst. 1, 5 téhož zákona, kdy před provedením zákroku (úkonu) v rámci své pravomoci použila slov „jménem zákona“ a odpovídající výzvy. Žalobci výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích neuposlechli, za což byli posléze v jednotlivých přestupkových řízeních sankcionováni.

Z uvedených důvodů soud neshledal ve výzvě žalovaného k opuštění objektu nezákonnost, tj. třetí podmínku jednotlivých atributů nezákonnosti zásahu, při jejichž splnění lze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.

Dále se žalobci domáhali určení nezákonnosti zásahu spočívajícího *v bezdůvodném, nepřiměřeném a nesprávném použití donucovacích prostředků, v bití a ve způsobení bezdůvodné újmy na zdraví*. Ze zjištěného skutkového stavu k tomu vyplynulo, že žalovaný postupoval při zákroku pod jednotným velením ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o policii, kdy o použití donucovacích prostředků rozhodl velitel zakročující jednotky, který své rozhodnutí zadokumentoval v listinné podobě (časový snímek události, úřední záznam npor. N.

z listopadu 2012-příloha žalobců k podání ze dne 20.5.2014). Při zákroku byly použity donucovací prostředky ve smyslu § 52 písm. a), l) zákona o policii hmaty, chvaty a zásahové výbušky, přičemž z přehledu donucovaných prostředků vymezené v ust. § 52 zákona o policii vyplývá, že se jedná o „mírnější“ donucovací prostředky.

V průběhu řízení před soudem nebylo prokázáno tvrzení žalobců o použití obušku a pout (§ 52 písm. c), p) zákona o policii), jak bude uvedeno níže.

Podle stanoviska soudu bylo použití donucovacích prostředků hmatů, chvatů a zásahové výbušky důvodné. Nelze totiž přehlédnout, že měl žalovaný zkušenost s odporem squatterů již z vyklizení vily v r. 2009, přesně nevěděl, proti jakému počtu osob ve vile bude zakročovat a především, že žalobci s ostatními squatterry přes opakované výzvy násilně a neoprávněně obsazený objekt odmítli dobrovolně opustit a vyklizení objektu se aktivně bránili již před zákrokem házením předmětů po policistech a vybudováním zátarasu politého benzínem. V průběhu zákroku pak barikádu doplňovali, po policistech a hasičích házeli suť a použili proti nim hasicí přístroj. Byť se pro rozpornost tvrzení účastníků řízení a svědků nepodařilo přesně určit, v jaký okamžik došlo k použití výbušky v přízemí vily, je z časového sledu událostí patrné, že žalovaný nejprve použil donucovací prostředek - zásahovou výbušku při odstraňování barikády na schodišti z přízemí do prvního patra domu. Učinil tak proto, aby využil její vizuální a zvukový efekt a odvedl pozornost squatterů zadýmením prostoru. Squatterři použili proti zakročujícím policistům hasicí přístroj. Na doporučení příslušníků HZS museli policisté z tohoto důvodu místo načas opustit.

Žalovaný tak právem očekával, že se budou žalobci a ostatní účastníci aktivně bránit i nadále.

Vzhledem k tomu, že ani další pokusy o odstranění barikády nebyly úspěšné, došlo k vlastnímu zákroku proti squatterům až poté, kdy si žalovaný zapůjčil od HZS visutý žebřík a do vily vstoupil přes balkon v prvním patře. Ze stejných důvodů a za stejným účelem vhodili zakročující policisté další zásahové výbušky do přístupových prostor prvního patra (chodby), následně použili k realizaci zákroku v jednotlivých místnostech a při odvádění squatterů hmaty a chvaty. S ohledem na shora uvedené bylo použití těchto donucovacích prostředků opodstatněné.

Použití donucovacích prostředků hmatů, chvatů a zásahových výbušek soud považuje rovněž za přiměřené a správné. V řízení nebylo zjištěno, že by policie při jejich použití nedbala na to, aby nezpůsobila osobám, proti nimž zasahovala újmu, zjevně nepřiměřenou povaze a nebezpečnosti jejich protiprávního jednání (§ 53 odst. 5 zákona o policii) a překročila tak zákon. K tomuto závěru soud vede shora popsany skutkový stav, podle kterého policisté zasahující v přízemí vily ucítili, resp. hlásili veliteli, benzín ihned poté, kdy se probourali beranidlem zdí ve vchodových dveřích. Poté však následovalo poměrně zdlouhavé odstraňování barikády, kdy si policisté museli zajistit i pomoc příslušníků HZS s motorovou pilou. K dispozici měli hasicí přístroj. Podle výpovědi svědka J., velitele přítomné jednotky HZS není vhození výbušky do prostoru, kde se kanystř s benzínem nachází samo o sobě rizikem, stejně tak jako benzín, který je nasáklý v nějakém materiálu (zde v barikádě). K výpovědím svědků-zakročujících policistů, kteří se k dotazům zástupkyně žalobců v obecné poloze vyjadřovali k použití výbušky při detekci benzínu v prostoru a považovali je za nebezpečné, soud poukazuje na shora zmíněnou výpověď svědka J. a zjištěný skutkový stav, podle kterého byl benzín squatterry na barikádu rozlit již při jejím budování. Zároveň soud zdůrazňuje, že považuje za vysoce nepravděpodobné, aby dal velitel zakročující jednotky

povel k použití výbušky v situaci, kdyby hrozilo reálně ohrožení zdraví a majetku osob, a to nejen těch, proti nimž bylo zakročováno, ale i příslušníků policie a HZS.

Nepřiměřenost a nesprávnost použití hmatů, chvatů a výbušek soud nezjistil ani při zákroku policie v prvním patře domu, vyvádění osob z objektu ani později. Zasahující policisté ve svědeckých výpovědích popsali, že výbušky byly vyhazovány do chodby, resp. prostor, kde se nenalézali lidé, k odvrácení pozornosti a zajištění plynulosti zákroku. Naproti tomu žalobci tvrdili, že když policisté vhodili výbušku mezi lidi, jedna z dívek ji chytila, obezřetně ji však odhodila pryč a nic se jí proto nestalo. Dívka, které se to mělo týkat, jako svědek navržena nebyla a jiné důkazní prostředky či zjištění ze správního spisu nejsou v tomto směru se svědeckými výpověďmi svědků policistů v rozporu.

Použití výbušek, hmatů a chvatů vůči žalobcům soud shledal nezbytným k dosažení účelu zákroku (vyklizení nelegálně se zdržujících osob podle § 53 odst. 1) zákona o policii a ve smyslu ust. § 11 téhož zákona přiměřeným. Způsobení bezdůvodné újmy policií žalobcům nezjistil.

K použití donucovacích prostředků podle § 52 odst. 1 písm. c) a p), tj. obušku a pout, k bití a způsobení bezdůvodné újmy na zdraví soud předně vyšel z tvrzení jednotlivých žalobců.

Podle stanoviska soudu není po provedeném řízení sporu o tom, že byli žalobci O.K., O.H. a E.B. při policejním zákroku ve dnech 30.6. a 1.7.2012 zraněni. Jejich tvrzení o tom, že jim újmu na zdraví způsobil žalovaný svým jednáním při zákroku, však nebyla prokázána.

Spisový materiál žalovaného pro tato tvrzení neskýtá žádnou oporu. Svědecké výpovědi svědků squatterů, účastníků akce, kteří, jak sami uvedli, jsou se žalobci z ideových a jiných důvodů spřízněni, jsou v tomto směru ve zřejmém protikladu s výpověďmi svědků, zasahujících policistů. Žádný ze svědků squatterů, účastníků akce, nebyl fyzickému napadání žalobců ze strany policie přímo účasten, jejich svědecké výpovědi k tomu tak zůstávají v rovině domněnek. Soud se proto zaměřil na obsah výpovědí osob, které stojí mimo obě strany, a sice výpověď svědka J., velitele jednotky HZS a svědka K., inspektora provozu ZS, svědkyně Z. B., novinářky, na listinné důkazy-lékařské zprávy žalobců O.K., O. H. a E. B. a další provedené důkazy, zejména DVD žalovaného a žalobců, a fotodokumentaci pořízenou technikem policie vedoucím Velínským při ohledání vily (čl. 227-230 soudního spisu, úřední záznam- správní spis).

Ze svědeckých výpovědí svědka J. a svědka K. k tomu vyplynulo, že příslušníci HZS a ZS byli přítomni vyvádění osob z vily a jejich identifikaci policií. Zdravotníci každého z vyvedených zkontrolovali z vlastní iniciativy, z podnětu policie i na žádost vyvedených. Popřeli, že by policie někoho odmítla ošetřit, každý, kdo o pomoc požádal, byl ošetřen. Několik osob bylo odvezeno k ošetření do nemocnice, pokud možno co nejdříve. Někteří ze squatterů měli odřeniny, krvácející tržné zranění v obličeji nebo nějaké velké zranění neviděli nebo si na ně nepamatují. Nikdo z vyvedených nepůsobil otřeseně, zbitě, že by podklesával v kolenou. Sami squatterři si na použití obušku, bití a tím způsobená zranění svědkům nestěžovali. Při vyvádění a následném ztotožňování osob z vily nebyli účastni použití žalobci uváděných donucovacích prostředků, nejsou si vědomi, že by policie v jejich přítomnosti zasahovala neadekvátně.

Podle stanoviska soudu je žalobní tvrzení žalobců o nepřiměřeném a nesprávném použití donucovacích prostředků, bití a způsobení bezdůvodné újmy na zdraví nevěrohodné, neboť žalobci O.K. a O.H. mohli po svém vyvedení své napadení obuškem a bitím v „bicí uličce“ žalovaným ihned oznámit osobám, stojícím mimo policii, tedy příslušníkům HZS,

zdravotníkům, ale i civilním osobám a zástupcům médií, kteří stáli poblíž a z nichž někteří vyvádění osob z vily natáčeli (DVD SPJ, DVD žalobců Krimi plus). Navíc nestáli tak daleko, aby případné hlasité stížnosti žalobců na fyzický útok policie neslyšeli. Žalobci přesto takové možnosti nevyužili. Žalobce O.H. příčinu svého tržného zranění na hlavě a ostatních zranění na těle sdělil až lékaři v nemocnici Na Bulovce, kam byl od vily po zákroku odvezen. Lékař z jeho sdělení při vyšetření proto vycházel. V tomto smyslu tedy pro soud není lékařská zpráva nemocnice Na Bulovce důkazem o tom, že tržnou ránu a další zranění na těle způsobili O.H. přímo zasahující policisté. U žalobce O.K. je tomu obdobně, přičemž jeho tvrzení o tom, že mu byla zranění způsobena zasahujícími policisty při zákroku jsou navíc zpochybněna skutečností, že vyhledal lékařské ošetření až s odstupem několika dnů, kdy mu mělo být zranění policisty při zákroku způsobeno (až dne 5.7.2012). Také žalobkyně E.B., která při zákroku uprchla na střechu a byla z vily vyvedena až následující den večer (okolo 19,00 dne 2.7.2012) se podobně jako žalobce O.K. dostavila k lékařskému ošetření až dne 5.7.2012, přičemž v jejím případě lékař dokonce uvedl, že s odstupem času nelze rozpoznat, zda je poranění-exkoriace (oděrka) či popálenina, způsobeno policejní rozbuškou, jak uvedla. Žalobci mohli svou negativní zkušenost vyjádřit do protokolu na MOP a využít přitom všech procesních práv, která jim právní řád v této souvislosti dává.

Vybočení zasahujících policistů z mezí daných ust. § 11 zákona o policii nevyplyvá ani ze zjištění, vyplývajících z výpovědi svědků squatterů a DVD policie a žalobců, kdy je na policejním antonu vidět skvrny od krve. Soud má ve shodě se svědkem J. z HZS a s ohledem na výpověď svědka K. ze ZS za to, že skvrna mohla být způsobena drobnějším poraněním na ruce některého z vyvedených, případně jiným poraněním, které však bylo včas a řádně ošetřeno.

Soud rovněž nemohl přehlédnout skutečnost, která vyplynula ze zjištěného skutkového stavu, a sice, že ve zchátralé vile panovaly neutěšené poměry (fotodokumentace policie). V místnostech i na schodišti, po kterém byli žalobci a ostatní účastníci akce vyváděni, byla suť, rozbité sklo, starý nábytek, matrace, prkna, dráty, kabely apod., to vše mohlo za špatných světelných podmínek při předávání osob mezi policisty zranění tohoto typu způsobit. Nelze také vyloučit zranění žalobců při stavbě zátarasu, při jeho doplňování, při všeobecném zmatku, který zavládl mezi squattery poté, kdy zasahující policisté aktivně barikádu za pomoci hasičů rozebírali, při úniku na střechu domu (žalobkyně E.B.) či ve snaze vyhnout se vlastnímu zákroku policie v prvním patře domu. Lze také připustit, že menší zranění typu modřin a odřenin mohla být způsobena zákonně použitými donucovacími prostředky hmaty a chvaty při samotném zákroku v prvním patře vily a při vyvádění žalobců z objektu.

K tomu soud dodává, že ani z DVD záznamů není patrné, že by squatteré vyvádění z vily vykazovali jakékoli známky takového brutálního zacházení.

Použití donucovacího prostředku obušku podle § 52 písm. c) zákona o policii tak nebylo prokázáno.

K tvrzení o užití donucovacího prostředku podle § 52 písm. p) zákona o policii, tj. pout, z obsahu spisového materiálu a provedeného řízení vyplynulo, že žalobci a ostatní squatteré byli z domu odváděni s rukama za zády v předklonu se skloněnou hlavou. Před domem byli opřeni o policejní vůz (anton), byla provedena jejich identifikace, prohlédnuty osobní věci a postupně odvázeni na služebnu.

Podle obsahu žaloby tvrdila použití pout pouze žalobkyně E.B.. Mělo se tak dít poté, kdy sestoupila ze střechy objektu dne 1.7.2012 okolo 19:00. Spisový materiál, ani provedené dokazování však pro toto její tvrzení neskýtá žádný podklad. Žalobkyně při podání vysvětlení na MOP Bohnice tuto skutečnost, ostatně ani nic dalšího, neuvedla, neboť využila svého práva nevypovídat. Její tvrzení o použití pout nevyplynulo ani z průběhu trestního řízení ve

věci podezření ze spáchání přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku (podle usnesení Obvodního ředitelství policie Praha III ze dne 5.3.2013, č.j. KRPA-16986/TČ-2013-001313 bylo oznámení ve věci podezření ze spáchání přečinu poškození cizí věci, kterého se mimo jiné měli dopustit i žalobci odloženo, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání podle § 160 trestního řádu) a rovněž ani ve věci podezření ze spáchání přečinu neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měli mimo jiné dopustit i žalobci a které bylo zakončeno podle § 259a odst. 1 písm. a) trestního řádu postoupení k vyřízení na Úřad městské části Praha 8 přestupkovému oddělení (viz. shora citované oznámení přestupku ze dne 16.7.2012 Obvodním ředitelstvím policie Praha III, MOP Kobylisy Městské části pro Prahu 8, č.j. ORIII-37706-16/PŘ-2012-001313-K). Použití citovaného donucovací prostředku pout ve smyslu § 52 písm. p) zákona o policii tak nebylo u žalobkyně zjištěno a prokázáno.

Lze tak učinit dílčí závěr, že se žalovaný tvrzené nezákonnosti zásahu, spočívající v bezdůvodném, nepřiměřeném a nesprávném použití donucovacích prostředků, v bití a ve způsobení bezdůvodné újmy na zdraví, nedopustil.

Neopodstatněným soud shledal i tvrzení o *bezdůvodném ničení věcí žalobců*.

Žalobce O.K. k tomu tvrdil, že mu byly poškozeny, resp. zničeny, mikrofonní preamb, dva mikrofony, kabely, kniha Tichá dohoda, v celkové hodnotě asi 5 000 Kč. Žalobkyně E.B. uvedla, že jí policisté úmyslně rozlámali a zničili LP desky v hodnotě asi 10 000 Kč. Žalobce O.H. tvrdil, že mu byl z batohu odcizen občanský průkaz, rodný list, kartička pojištěnce, byla mu zničena sluchátka značky Sculcandy a nedostal zpět svůj notebook Dell. Žalobce M.Đ. uplatnil škodu za poškození kytary a kytarového komba.

Svá tvrzení dokládal žalobce O.K. nabývacími tituly k mikrofonnímu preamp, mikrofonům a kabelům (viz. daňové doklady ze dne 10.3.2008 a 7.2.2008, založené v příloze žalobců došlé 31.3.2014). Všichni žalobci předložili k důkazu fotografie poškozených věcí (foto č. 8 a 9 sluchátka a zdrojový adaptér k notebooku žalobce O.H., foto č. 14 desky žalobkyně E.B., foto č. 3 a 4 kytarové kombo žalobce M.Đ., vše v příloze podání žalobců došlé soudu 31.3.2014). Ve vyjádření v průběhu řízení (ústní jednání dne 19.3.2014) žalobce M.Đ. nad rámec žalobních tvrzení uvedl, že mu byl odcizen nůž Victorinex značky Multitool s tím, že mu byl určitě odcizen příslušníkem policie. Vzhledem k tomu, že žalobce M.Đ. toto své tvrzení neuplatnil v zákonné lhůtě (§ 84 odst. 1, 2 s.r.s.), soud se jím dále nezabýval.

Proti tvrzení žalobců stojí výpovědi svědků, zasahujících policistů, kteří o ničení věcí žalobců neví, sami je neničili a nebyli tomu ani přítomni (výpovědi svědků policistů ze dne 7.5. a 25.6.2014). Svědek P.V. připustil, že někteří z policistů, nikoliv ale z jednotky SPJ, spoustu věcí vynášeli před budovu, dělo se tak asi do půl čtvrté nebo půl páté ráno dne 1.7.2012. Měl za to, že účastníkům akce byly policií dávány výzvy, že až skončí úkony a nebude jich na oddělení dále třeba, budou si moci věci od vily vyzvednout. Tento údaj, tedy že si v průběhu dne 1.7.2012 účastníci akce s dalšími lidmi po dohodě s policií věci od vily odváželi jimi přistaveným autem, potvrzuje DVD žalobců (příloha k podání z 20.5.2014), fotodokumentace Deníku Blesk, předložená žalovaným při ústním jednání dne 19.3.2014, svědecká výpověď novinářky Z.B., jakož i vyjádření žalovaného k podané žalobě. Podle svědkyně B. si věci vynášeli lidi, kteří byli předtím na střeše.

Pro posouzení tvrzené nezákonnosti je nerozhodné, zda policie s věcmi manipulovala, podstatné je, zda je v řízení prokázáno, že by věci žalobců svým jednáním poškodila, zničila či ztratila.

Soud nevylučuje, že pokud byly věci žalobců v době zákroku ve vile, mohlo dojít k jejich poškození nebo zničení, ať již při samotném zákroku policií nebo ze strany squatterů a účastníků akce. V řízení však nebylo prokázáno, že žalovaný tyto věci poškodil a zničil

úmyslně, bez souvislosti s plněním svých úkolů nebo je odcizil. K tomu soud poukazuje na shora popsany skutkový stav, podle kterého byl ve vile velký nepořádek, množství lidí, chaos po započetí a v průběhu zákroku, a že až do druhého dne byli na střeše ostatní účastníci akce a žalobkyně E.B., kteří, jak vyplývá z DVD záznamů, komunikovali s okolo stojícími civilními osobami. Lze tak očekávat, že by si squatteréři nebo civilisté nakládání a odvážení věcí policisty všimli. Rovněž je nutno vzít v úvahu, že blíže neoznačené věci byly následující den squatteréři ze střechy domu odváženy.

Soud proto dospěl k závěru, že policie při zákroku postupovala v souladu s ust. § 11 zákona o policii. Jak již bylo uvedeno shora, žalobci svým protiprávním jednáním oprávněný a přiměřený zákrok policie vyvolali, ustanovení § 95 odst. 1 věta před středníkem téhož zákona, se proto neuplatní.

Také v tomto směru tak není žaloba důvodná.

Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobců o *nezákonnosti zásahu spočívajícím v ponižujícím zacházení, ponižujícím číslování žalobců lihovou fixou na kůži bez jejich souhlasu a v neoprávněném omezení osobní svobody*. Žalobci k tomu v žalobě a ve svém vyjádření v obecné poloze uvedli, že byli slovně napadáni, policisté jim nadávali, z důvodu identifikace označení fixem na ruku, museli stát opření o policejní anton, kam byli postupně umísťováni. Nebylo jim poskytnuto lékařské ošetření nebo až na vyžádání. Někteří zde museli dlouho čekat, i přes žádost jim nebylo umožněno jít na toaletu. Proto se jeden z účastníků musel vymocit ven z auta, což policisty rozčílilo, v autě zhasli, vběhli tam a pacifikovali je hmaty a chvaty. Následně byli rozvezeni po dvojicích nebo trojicích do pražských služeben, kromě těch, kteří byli převezeni do nemocnice (žalobce O.H.). Na služebnách byla v řadě případů porušována práva osob omezených na svobodě, neboť jim nebyla poskytnuta voda k pití s vysvětlením, že to není zahrnuto v seznamu ve vnitřním předpisu, některým lidem byly sebrány teplé vršky a obuv, byli ponecháni v zimě bez poskytnutí přikrývky, byli vystaveni agresivnímu jednání a urážkám ze strany policistů, bezdůvodným ponižujícím prohlídkám nazí a s dřepy, bez zákonného důvodu připoutání, poučení o právech osob omezených na svobodě jim bylo dáno k podpisu až ráno při propuštění.

Soud již uvedl, že předmětem jeho posouzení je nezákonnost postupu žalovaného vůči žalobcům, nikoliv vůči dalším účastníkům akce. Soud se proto obecnými tvrzeními žalobců nezabýval a uvážil pouze o újmě žalobců. Žalobce O.K. k tomu tvrdil, že byl při zákroku neustále slovně napádán („teď už nejsi hrdina ty fetko vysmažená“) a na služebně Zenklova mu nebyla podána voda s tím, že to není na seznamu práv osoby omezené na osobní svobodě.

Tak jako u újmy na zdraví stojí i zde proti sobě tvrzení svědků squatterů, účastníků akce, a svědků zasahujících policistů. Soud se proto znovu zaměřil na výpovědi osob stojící mimo strany sporu. Svědkyně Z.B., novinářka, se k těmto skutečnostem nevyjadřovala a soud se jí na tuto okolnost ani nedotazoval, neboť uváděla, že při vyvádění účastníků z vily byla daleko a neviděla nic, co se děje. K vile se vrátila v ranních hodinách dne 1.7.2012 a odcházela poté, co již byli všichni squatteréři ze střechy dole a odváželi si věci autem. Svědek R.J. z HZS sdělil, že urážky na adresu policie zazněly ze strany squatterů jak v době před vstupem policie do vily, tak při vyvádění osob z vily. Z jeho pohledu postupovala policie naprosto profesionálně, squatteréři oslovovala věcně jen k tomu, jaké úkony potřebovala zajistit, ataky z její strany v době, kdy byl jednání policie přítomen, nezaznamenal. Také svědek J.K., záchranář, popřel, že by se policie chovala vůči squatterům nevhodně. Rozhodně však slyšel vulgární nadávky ze stran zadržených, uvedl, že to u takového zásahu někdy bývá,

je to běžný jev někdy vůči policii, někdy i vůči záchranářům. Verbální útoky ze strany policistů k žalobcům, resp. dalším účastníkům akce, nevyplynají ani z ostatních provedených důkazů, zejména DVD nahrávek předložených žalovaným a žalobci.

Nepotvrdila se ani tvrzení žalobkyně E.B., která k tomuto bodu žaloby uvedla, že ji několik policistů poté, kdy ve večerních hodinách 1.7.2012 opustila střechu, táhlo k autu, hodili ji přes auto, tahali ji při tom za vlasy, rozkopávali ji nohy, nadávali ji, že je špinavá a smrdí. Soud považuje její tvrzení za nevěrohodné proto, že podle DVD záznamu, který žalobci předložili, byli i v průběhu dne 1.7.2012 při vyvádění squatterů, kteří zůstali na střeše, přítomny civilní osoby, ať to již byli squatteré, kteří se vrátili po podání vysvětlení z jednotlivých MOP, jejich příznici či další civilisté, kteří by mohli k této věci něco uvést. Žalobci však jejich výslech nenavrhli a z provedených výslechů squatterů, účastníků akce či svědkyně Z.B., novinářky, žalobkyní tvrzené skutečnosti nevyplynuly.

K nezákonnému zásahu, spočívajícím v ponižujícím zacházení žalobců tak podle náhledu soudu nedošlo.

Pro úplnost soud uvádí, že pokud žalobci jako ponižující zacházení uváděli nemožnost dojit si po umístění v policejním vozidle na toaletu, pak ze svědeckých výpovědí svědka P.Bodockého a svědkyně B.Š. vyplynulo, že se to netýkalo nikoho z žalobců, resp. žalobce O.K., neboť žalobce O.H. byl v té době na ošetření v nemocnici Na Bulovce a žalobci M.Đ. a E.B. byli až do druhého dne na střeše vily. Soud se tímto tvrzením proto dále nezabýval.

K tvrzení nezákonnosti zásahu v *ponižujícím číslování žalobců lihovou fixou na kůži bez jejich souhlasu* žalobci v žalobních námítkách uvedli, že je takový postup v rozporu s čl. 3 Úmluvy s tím, že přípravek je toxický, jedná se o nepřijatelnou praktiku, zcela mimo zákon, která je ponižující a připomíná číslování lidí v koncentračním táboře, což dokresluje fakt, že zajištění byli následně i oslovováni svým číslem ze strany policistů. Z provedeného dokazování je zřejmé, že k takovému popisování u některých účastníků akce došlo (výpověď svědka policisty Vlka, fotografie č. 1, založená v příloze žalobců došlé soudu 31.3.2014). Z žalobců byl takto popsán žalobce O.K.. Svědek V., zasahující policista, k tomu uvedl, že se tak děje v případě většího počtu zajištěných osob, kdy některá z nich nemá např. průkaz totožnosti a mohlo by dojít k záměně osob, případně jejich věcí, nikoliv však z důvodu, že by policie chtěla snižovat lidskou důstojnost. Nevyloučil, že se tak stalo i v projednávané věci. Uvedl, že se jednalo o obyčejný fix.

Soud v popisování žalobce O.K. lihovou fixou na kůži bez jeho souhlasu porušení článku 3 Úmluvy neshledal. Jednání žalovaného v tomto ohledu považuje za technické opatření, které má napomoci identifikaci jednotlivců ve větší skupině osob (zde asi 30 lidí), u níž je zjištěno nebo je pravděpodobné, že její členové nebudou mít průkaz totožnosti, přičemž je třeba provést před zajištěním jejich prohlídku (§ 26 odst. 1 písm. f), § 35 zákona o policii. Z žádné okolnosti zjištěného skutkového stavu věci nelze dovodit, že by žalovaný konal proti smyslu čl.3 Úmluvy. Soud v tomto směru poukazuje na obecně známou skutečnost, že jsou podobná opatření používána např. při označování novorozenců nebo při vstupu na koncerty, plesy a jiné akce, tedy události, jichž se účastní větší skupina osob a kdy je pro usnadnění dalšího postupu vhodné neznámého jednotlivce identifikovat (razítka, náramky, pásky na ruku), aniž by bylo úmyslem účastníka události ponižovat. Vzhledem k tomu, že jednáním žalovaného nedošlo ke zkrácení veřejného subjektivního práva žalobce O.K., soud mu pro nesplnění této podmínky ochranu ve smyslu § 82 a násl. s.ř.s. ani v tomto rozsahu neposkytl.

K tvrzenému *neoprávněnému omezení osobní svobody* a k tvrzení žalobce O.K.a, že mu na služebně nebyla podána voda z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobce O.K. byl zajištěn podle ust. § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii dne 1.7.2012 od 3,15 do 5,30 hod. na MOP Kobylisy a umístěn do cely. V uvedené dobu byl střežen a byla mu podána strava (záznam k případu omezení osobní svobody ze dne 1.7.2012, č.j. ORIII-37706-31/PŘ-2012-

001313-K). Podle § 35 odst. 2 téhož zákona u něj byla provedena prohlídka, nebyla nalezena zbraň, nežádal o vyrozumění osoby podle § 24 odst. 2 citovaného zákona ani nebyly dány důvody k takovému vyrozumění ve smyslu § 24 odst. 3 téhož zákona. Žalobce nevyužil práva na poskytnutí součinnosti k zajištění právní pomoci ve smyslu § 24 odst. 4 citovaného zákona, nevyužil práva na ošetření či vyšetření ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o policii, nebylo proti němu využito oprávnění podle § 54 zákona o policii, tj. použití pout a prostředků k zamezení prostorové orientace, ani nebyl omezen ve volném pohybu připoutáním podle § 25 odst. 1 téhož zákona (úřední záznam o zajištění osoby ze dne 1.7.2012, č.j. ORIII-37706-20/PŘ-2012-001313-K). V rozporu s údajem uvedeným v záznamu k případu omezení osobní svobody (předchozí záznamy) je v úředním záznamu o zajištění uvedeno, že mu nebyla poskytnuta strava a že nebyl umístěn v policejní cele. V ostatním se údaje shodují. Přílohou záznamu osoby omezené na svobodě je procesní poučení.

Žalobkyně E. B. byla slyšena k podání vysvětlení z důvodu odhalení přestupku jako pachatelka ve věci neuposlechnutí výzvy veřejného činitele v rámci zajištění podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii dne 1.7.2012 v čase 19,36 hod. na MOP Bohnice, při němž byla řádně procesně poučena. Žalobkyně využila svého práva nevypovídat a podání vysvětlení ve smyslu § 61 zákona o policii tak bylo ukončeno v 19,51 hod. (úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 1.7.2012, č.j. ORIII-37793-1/PŘ-2012-001315).

Žalobce M. Ď. v žalobě tvrdil pouze poškození věcí. Proto spisový materiál údaje o jeho zajištění či omezení na svobodě neobsahuje.

Z uvedeného je patrné, že k neoprávněnému omezení osobní svobody u žalobců O.K. a E.B. nedošlo. Důvodem jejich omezení bylo naplnění ust. § 26 odst. 1 písm. f) ve spojení s ust. § 61 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Podle zjištěného skutkového stavu byli žalobci přistiženi při jednání, které mělo znaky správního deliktu (neuposlechnutí výzvy) a byla důvodná obava, že v jednání budou pokračovat. Jelikož byly v jednání žalobců shledány i skutečnosti zakládající podezření ze spáchání trestného činu, požadovala po nich policie podání vysvětlení nejen k odhalení přestupku, ale i trestného činu. K tvrzení žalobce O.K., že mu nebyla poskytnuta voda a k rozporu mezi záznamem policie o jeho omezení na svobodě a záznamem o jeho zajištění soud uvádí, že žalobce v podané žalobě ani ve vyjádření před soudem netvrdil, že by byl umístěn v policejní cele. Právo na „dostatečný přístup k vodě“ má přitom podle ust. § 33 odst. 4 zákona o policii pouze osoba, která byla v policejní cele umístěna. Pokud tedy sám žalobce netvrdí, že byl v cele umístěn, pak je záznam o omezení jeho osobní svobody v tomto rozsahu nesprávný a žalobce neměl na poskytnutí dostatečného přístupu k vodě právo. Nadto není v žádném z těchto záznamů uvedeno, že by si žalobce na neposkytnutí vody policií stěžoval, neučinil tak ostatně ani v úředním záznamu o podaném vysvětlení k trestnému činu neoprávněného zásahu do práv k domu, poškozování cizí věci (ze dne 30.12.2012, č.j. ORIII 37983-50/TČ2012-001313-K – správní spis).

Ani v tomto bodu žaloby soud nezákonnost postupu žalovaného neshledal.

Žalobci dále tvrdili, že jim žalovaný *bránil v identifikaci zakročujících policistů*, tím, že při vyvádění z vily museli mít hlavy dolů. Podle zjištěného skutkového stavu byli žalobci a ostatní účastníci akce po vlastním zákroku policie v prvním patře domu, kdy museli ležet na zemi a být v klidu, postupně vyváděni v předklonu s rukama za hlavou tak, že byli za ztížených světelných podmínek (potmě) předáváni od policisty k policistovi tak, až byli vyvedeni před dům. Jak bylo uvedeno shora k jiným tvrzeným důvodům nezákonnosti zákroku žalovaného, byl jeho postup při vyvádění žalobců z vily shledán v souladu se zákonem. Zakročující policisté měli k osvětlení prostoru uvnitř domu k dispozici svítilny.

Podle výpovědí svědků squatterů, účastníků akce, je měli i někteří z nich. Vnitřní prostory vily však nebyly osvětleny tak, aby mohli žalobci při svém vyvádění v předklonu zvednout hlavu a identifikační znaky vyvádějícího policisty uvidět. Z DVD záznamů (záznam SPJ-správní spis, čas 6,00, čas 8,29, čas 14,49, DVD žalobců k podání z 31.3.2014 zprávy Krimi plus, čas 0,55, 1,11, 1,54 a 2,08) a výpovědi svědka J. z HZS vyplynulo, že policisté byli v souladu s ust. § 12 zákona o policii na služebním stejnokroji označeni jako policie a měli viditelné identifikační číslo na nášivkách a helmě. Z DVD záznamu policie (DVD SPJ čas 8,29 hod.) je rovněž patrné, že policie squattery na tuto skutečnost upozornila v souvislosti s oznámením, že bude provádět násilný vstup za pomoci motorové pily. Kromě toho je ze stejného záznamu (DVD SPJ čas 14,49 hod.) a DVD žalobců (Krimi plus čas od 1,44 a dále) zřejmé, že vyvedení squatteři stojí opření o policejní vozidlo v klidu, jedna z účastnic akce komunikuje s policisty a posléze se obléká, tedy měla příležitost identifikační číslo okolo stojících policistů zjistit. Uvedené vyplývá i z DVD žalobců (reportáž TN.CZ čas 0,12 a 2,46). Lze tak uzavřít, že k tvrzenému bránění identifikaci policistů žalovaným nedošlo. Pokud žalobci nemohli zjistit identifikační čísla policistů, kteří si je předávali při vyvádění po schodech z objektu, dělo se tak v souladu s ust. § 11 písm. c) ve spojení s ust. § 12 odst. 1,2 zákona o policii.

Žalobci tvrzeného jednání se žalovaný nedopustil, soud jim proto nemohl ochranu podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.

Soud nemohl vejít ani na žalobní tvrzení o nezákonnosti jednání policie spočívající v *neoprávněném omezení svobody jejich projevu*. Sami žalobci v podané žalobě a ve vyjádření akcentovali, že smyslem akce bylo využití práva účastníků řízení na svobodu projevu. Podle článku 10 odst. 1 Úmluvy je svoboda projevu a právo na informace zaručena a každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle zjištěného skutkového stavu žalobci chtěli svolanou akci upozornit na to, že se s vilou od jejího násilného vyklizení nic neděje, odpovědné osoby ji nechávají chátrat, dům je v horším stavu než před vyklizením a poukázat na společenský problém dostupnosti bydlení v době krize, kdy na jedné straně je stále více lidí bez domova se všemi z toho vyplývajících důsledky a na druhé straně existuje řada opuštěných domů, které majitelé nechávají úmyslně chátrat. V tomto smyslu pak formulovali žalobní petit. Jejich právo na svobodu projevu je však podle stanoviska soudu limitováno právem vlastníka ve smyslu článku 11 odst. 1 Listiny. Pokud žalobci chtěli uplatňovat své právo na svobodu projevu tak, že opustili pozemek, kde do té doby vcelku poklidně a bez zásahu policie či kohokoliv jiného svou kulturně politickou akci realizovali, a násilně, bez dohody s vlastníkem, obsadili cizí objekt s tím, že chtějí naplnit ideový podtext celé akce, přemístili sem hudební techniku a pokračovali v koncertu, nemohou očekávat, že jim zákon ochranu takového projevu práva na svobodu projevu poskytne.

Soud respektuje právo žalobců projevit svůj nesouhlas s nakládáním se státním majetkem, žalobci se však nemohou dovolávat jeho ochrany za situace, kdy sami přitom nectí práva jiného.

Na závěr soud poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 263/97, podle kterého „občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným a to zákonným způsobem. Ústava ČR, Listina základních práv a svobod ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokyn uposlechl nebo neuposlechl.

Ze shora uvedených důvodů soud porušení práv žalobců jednáním žalovaného při zákroku dne 30.6.až 1.7.2012 v žádném z bodů žaloby neshledal a žalobu proto podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 3 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve věci úspěšní, žalovaný měl ve věci úspěch, důvodně vynaložené náklady řízení mu však nevznikly, a žaloba proti žalovanému Policejnímu prezídiu ČR byla odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.